

SUNSET LİMANI KONAĞI - I. KİTAP

SOPHIE LOVE

ŞİMDİ
ve

SONSUZA DEK

Sunset Limanı Konağı

Sophie Love

Ŗimdi ve Sonsuza Dek

«Lukeman Literary Management Ltd»

Love S.

Şimdi ve Sonsuza Dek / S. Love — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Sunset Limanı Konağı)

New York'ta çalışıp, yaşayan 35 yaşındaki Emily Mitchell, bir dizi başarısız ilişkiden geçmişti. 7 yıllık erkek arkadaşı onu uzun zamandır beklenen yıl dönümü yemeğine çıkardığında, Emily bu sefer farklı olacağına, bu sefer yüzüğü alacağına emindi. Yüzük yerine ona küçük bir şişe parfüm verince, Emily artık ondan ayrılmanın vakti geldiğini anlamıştı – ve tüm hayatına yeni, taze bir başlangıç yapması gerektiğini. Onu tatmin etmeyen, baskıcı hayatından bıkarak, bir değişikliğe ihtiyacı olduğuna karar verdi Emily. Bir hevesle, çocukluğunun büyüğü güzellikteki yazlarını geçirdiği, o büyük, tarihi, babasına ait olan, Maine kıyısındaki terkedilmiş eve gitmeye karar verdi. Fakat ev uzun süredir terkedilmişti ve tamire ihtiyaç duyuyordu ve Maine'e kış gelmek üzereydi. Trajik bir kaza kız kardeşini onlardan aldıktan ve aileleri parçalandığından beri, 20 yıldır buraya gelmemişti. Anne ve babası boşanmış, babası ortadan kaybolmuş ve Emily bir daha asla bu evin yakınına bile gelememişti. Şimdi, bir sebepten, hayatı tuhaf bir haldeyken, çocukluğundan bildiği tek yere doğru çekiliyordu. Bir hafta sonluğuna, aklını boşaltmak için gitmeyi planladı. Ama evdeki bir şeyler; içerideki sayısız sır, babasının hatıraları, baştan çıkarıcı okyanus manzarası, küçük kasaba – ve en önemlisi, evin, yakışıklı ve gizemli bakıcısı – sanki onun gitmesini istemiyordu. Aradığı cevapları burada, en ummadığı yerde bulabilir miydi? Bir hafta sonu, bir ömre dönüşebilir miydi? ŞİMDİ VE SONSUZA DEK, sizi güldürecek, ağlatacak ve sayfalarını gece geç saatlere kadar çevirtecek – ve sizi romantizme tekrar aşık edecek büyüleyici bir romantik serinin ilk kitabı. 2. Kitap pek yakında çıkacak.

© Love S.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Birinci Bölüm	7
İkinci Bölüm	9
Üçüncü Bölüm	12
Dördüncü Bölüm	24
Конец ознакомительного фрагмента.	30

Sophie Love

ŞİMDİ VE SONSUZA DEK (SUNSET LİMANI KONAĞI – 1. KİTAP)

Sophie Love

Hayatı boyunca romantizm kitaplarının fanı olan Sophie Love, ilk romantik serisini çıkarmaktan ötürü heyecan duyuyor: ŞİMDİ VE SONSUZA DEK (SUNSET LİMANI KONAĞI – 1. KİTAP). Sophie söyleyeceklerinizi duymak istiyor; ona e-posta atmak, e-posta listesine kaydolmak, ücretsiz e-kitap almak, güncellemelerden haberdar olmak ve bağlantıda kalmak için www.sophieloveauthor.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Telif Hakkı © 2016 Sophie Love'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bu eserin hiçbir bölümü hiçbir şekilde kullanılamaz, yayınlanamaz veya bir başkasına iletilemez veya yazardan izin alınmadan bir veritabanında saklanamaz veya yüklenemez. Bu e-kitap sadece kişisel zevkler çerçevesinde yararlanılabilir. Bu e-kitap hiçbir şekilde bir başkasına verilemez veya bir başkasıyla paylaşamaz. Eğer bu e-kitabın içeriğini biriyle paylaşmak isterseniz lütfen bir kopya daha satın alınız. Eğer bu kitabı satın almadıysanız ve okuyorsanız lütfen bu kopyayı sahibine geri verin ve kendiniz için bir başka kopya edinin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan hikaye bir kurgudur. Kurguda geçen isimler, karakterler, işletmeler, örgütler, yerler, olaylar bazen tamamen hayal ürünüdür bazen de kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta olan veya olmayan herhangi bir kişiye olan benzerlik tamamen rastlantısalıdır. Kapakta kullanılan görselin telif hakkı STILLFX'e aittir ve Shutterstock aracılığıyla kitapta kullanım için lisanslanmıştır.

Birinci Bölüm

Emily, muhtemelen bu gece yüzüncü kez, kırıksıklıkları açmak için, ellerini elbisenin siyah ipeksi kumaşında gezdirdi.

"Gergin gözükiyorsun," dedi Ben. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın."

Önce, tabağındaki yarı yenmiş tavuğa, sonra da Ben'e bir bakış attı. Ben, özenle doldurulmuş yemek masasında, karşısında oturuyor ve yüzü mum ışığıyla aydınlanıyordu. Yedinci yıl dönümleri için onu New York'taki en romantik restorana getirmişti.

Tabii ki gergindi.

Hele de üç hafta önce çorap çekmecesinde saklı bulduğu, küçük Tiffany's kutusunun bugün öğleden sonra baktığında yerinde olmadığını gördükten sonra. Bu gece nihayet ona evlilik teklif edeceğinden emin hissediyordu.

Bu düşüncenin beklentisi kalbinin hızlı atmasına sebep oluyordu.

"O kadar aç değilim," diye cevapladı.

"Hmm," dedi Ben, biraz endişeli gözükiyordu. "Bu tatlı istemiyorsun anlamına mı geliyor? Benim gözüm tuzlu karamel musta."

Tatlı falan istemiyordu ama birden Ben'in yüzüğü belki de musun içine saklamış olabileceği telaşına kapıldı. Evlilik teklif etmek için biraz klişe bir yöntemdi ama artık yöntemi önemseyecek durumda değildi. Ben'in bağılıktan korktuğunu söylemek hafif bile kalırdı. Diş fırçasını Ben'in evinde bırakabilmesi için birlikteliklerinin üzerinden iki yıl geçmesi gerekmişti – onun yanına taşınabilmesi için ise dört yıl.

Çocuk yapmaktan bahsedecek olsa, suratı kağıt gibi bembeyaz oluyordu.

"İstiyorsan, mus siparişini ver lütfen," dedi. "Benim hala bir bardak şarabım var."

Ben belli belirsiz omzunu silkti ve gelir gelmez onun boş tabağını ve Emily'nin yarı yenmiş tavuğunu alan garsonu çağırdı.

Ben, ellerini uzattı ve onun ellerini, ellerinin içine aldı.

"Bugün güzel göründüğünü söylemiş miydin?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi sinsice gülerek.

Ben de gülümsedi. "O zaman, güzel görünüyorsun."

Sonra cebine uzandı.

Emily'nin kalbi duracaktı. İşte bu kadardı. Gerçekten oluyordu. Yıllar boyu süren ızdırap ve Budist keşişi misali sabrının karşılığını almak üzereydi. Ben gibi bir adamı asla nikah masasına oturtamayacağını söyleyen ve bundan sanki zevk alan annesine yanıldığını kanıtlamak üzereydi. Son zamanlarda, bir bardak şarap içtikten sonra, Ben ile daha fazla vakit kaybetmemesi çünkü otuz beş yaşın doğru aşkı bulmak için çok da geç olmadığı konusunda onu telkin etmeye çalışan, en yakın arkadaşı Amy'den bahsetmiyordu bile.

Ben, cebinden Tiffany's kutusunu çıkarıp, masanın üzerinden ona doğru uzatırken boğazındaki düğümlemeyi yuttu.

"Bu nedir?" diyebildi.

"Açsana," dedi sırtarak.

Dizinin üzerine çökmüyor diye düşündü Emily, ama olsun. Geleneksel olmasına gerek yoktu. Sadece bir yüzük bekliyordu. Herhangi bir yüzük olurdu.

Kutuyu aldı, açtı – sonra kaşlarını çatı.

"Bu... ne..." diye kekeledi.

Şok içinde kutuya bakıyordu. Küçük bir parfüm şişesiydi.

Ben sırtı, eseriyle gurur duyuyor gibiydi.

"Parfüm sattıklarını ben fark etmemiştim," diye cevapladı. "Sadece pahalı mücevherler satıyorlar sanıyordum. Sıkmamı ister misin?"

Emily, bir anda duygularını kontrol edemedi ve göz yaşlarına boğuldu. Tüm umutları yıkılıyordu. Bu gece teklif edeceğini düşünebildiği için bile salak gibi hissetti.

"Neden ağlıyorsun?" dedi ben kaşlarını çatarak sonra kırılgan bir ifade oluştu suratında. "İnsanlar bakıyor."

"Düşünmüştüm ki..." diye kekeledi Emily, gözlerini masa örtüsüne dikerek, "geldiğimiz restorana ve bugünün yıl dönümümüz olmasını göz önünde bulundurarak..." Ağzından kelimeler çıkmıyordu.

"Evet," dedi Ben, sakince. "Bugün bizim yıl dönümümüz ve sana hediye aldım. Beklediğin kadar iyi bir şey değilse üzgünüm, ama sen bana hiçbir şey almamışsın."

"Bana evlilik teklif edeceğini sanmıştım!" Emily, peçetesini masaya fırlatarak ağlamaya başladı.

Odadaki insanlar yemeklerini bırakıp, onlara dönüp baktıkları için odadaki uğultu kesilmişti. Artık umurunda değildi.

Ben'in gözleri korkudan büyümüştü. Bir aile kurmaktan bahsettiği zamankinden bile daha korkmuş gözüküyordu.

"Niye *evlenmek* istiyorsun ki?" dedi.

Gerçek, Emily'nin yüzüne çarpmıştı. Onu ilk kez görüyormuş gibi yüzüne baktı. Ben asla değişmeyecekti. Asla bağlanmayacaktı. Annesi, Amy, her ikisi de haklılardı. Olmayacağı apaçık bir şeyi bekleyerek senelerini geçirmişti ve bu minik parfüm şişesi de bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Bitti," dedi Emily nefes almadan, göz yaşları birden durmuştu. "Gerçekten bitti."

"Sarhoş musun sen?" dedi Ben, kuşkuyla. "Önce evlenmek istiyordun şimdi de ayrılmak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Emily. "Sadece artık kör değilim. Bu, yani sen ve ben, hiçbir zaman doğru değildi." Ayağa kalktı, peçeteyi koltuğuna bıraktı. "Ben taşıyorum," dedi. "Bu gece Amy'de kalacağım, yarın da eşyalarımı toparım."

"Emily," dedi Ben, ona uzanarak. "Bu konu hakkında konuşabilir miyiz?"

"Neden?" dedi. "Kendi evimizi almadan önce bir yedi sene daha beni bekletmen için mi? Ortak bir banka hesabımız olmadan önce bir on yıl daha? Ya da beraber bir kedimiz olması konusunu düşünmen için bir on yedi yıl daha geçmesi için mi?"

"Lütfen," dedi ben sessizce, tatlısını getiren garsona bakıyordu. "Olay yaratıyorsun."

Farkındaydı ama umurunda değildi. Fikrini değiştirmeye niyeti yoktu.

"Konuşacak bir şey kalmadı," dedi. "Bitti. Tuzlu karamel musunun keyfini çıkar."

Ve söylediği son sözlerden sonra, restorandan hızlıca çıktı.

İkinci Bölüm

Emily, parmaklarının bir şey yapmasını, her hangi bir şey yapmasını umarak klavyesine baktı. Gelen kutusuna bir e-posta daha düştü ve ona da boş boş baktı. Ofisteki uğultu bir kulağından girip, diğerinden çıkıyordu. Konsantre olamıyordu. Sersem gibiydi. Amy'nin rahatsız kanepesinde geçen uykusuz gece, her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Bir saattir iş yerindeydi ama bilgisayarını açmak ve bir bardak kahve içmekten başka bir şey yapamamıştı. Aklı tamamen dün gecenin hatırladıklarıyla doluydu. Kafasında Ben'in suratı canlanıp duruyordu. Korkunç akşamı düşündüğü her an panik oluyordu.

Telefonunun ışığı yanıp sönmeye başlayınca, milyoncu kez arayan Ben'in ismini görmek için ekranına baktı. Gene arıyordu. Bu çağrılardan hiçbirini cevaplamamıştı. Şimdi konuşulacak ne olabilirdi ki? Son yedi yılını Emily ile birlikte olup olmak istemediğine karar vermeye çalışarak geçirmişti – şimdi bir son dakika girişimi bir işe yaramazdı.

Ofis telefonu çalmaya başlamıştı, yerinden sıçradı sonra telefonu açtı.

“Alo?”

“Merhaba Emily. Ben on beşinci kattan Stacey. Bu sabahki toplantıya katılman gerektiğiyle ilgili bir not almışım, neden katılmadığını sormak istedim.”

“SİKTİR!” dedi, telefonu indirerek. Toplantıyı tamamen unutmuştu.

Masasından kalktı ve ofisin içinden asansörlere doğru koştu. Delirmiş hali, çocuk gibi fısıldaşmaya başlayan çalışma arkadaşlarını eğlendirmiş gibi gözüküyordu. Asansöre ulaşınca elinin içiyle butona bastı.

“Hadi, hadi, hadi!”

Çok uzun sürmüştü ama sonunda asansör gelmişti. Emily aceleyle içeri girerken dışarı çıkmaya çalışan birine çarptı. Geri çekilirken fark etti ki çarptığı kişi patronu Izelda idi.

“Çok üzgünüm,” diye kekeledi.

Izelda onu baştan ayağa süzdü. “Tam olarak ne için? Bana çarptığın için mi yoksa toplantıya katılmadığın için mi?”

“Her ikisi için de,” dedi Emily. “Şimdi oraya geliyordum. Tamamen aklımdan çıkmış.”

Ofisteki herkesin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Şu an en son ihtiyacı olan şey topluluk önünde aşağılanmaktı, ki Izelda bunu yapmaktan oldukça zevk alıyordu.

“Bir takvimin var mı?” dedi Izelda kollarını önünde bağlayıp sakince.

“Evet.”

“Nasıl kullanıldığını biliyor musun? Nasıl yazı yazacağını?”

Emily, arkasındaki insanların gülüşlerini bastırmaya çalıştıklarını duyabiliyordu. İlk yapacağı şey bir çiçek gibi boynunu bükmekti. İzleyici kitlesi önünde küçük düşürülmek ona göre kabustu. Birden garip bir netlik hissi geldi, dün gece restoranda olduğu gibi olmalıydı. Izelda saygı duymak ve kaprislerine boyun eğmek zorunda olduğu bir otorite figürü değildi. Sadece yapabildiği herkesten sinirini çıkarmaya çalışan sert bir kadındı. Ve arkasında fısıldaşan çalışma arkadaşlarının da hiçbir önemi yoktu.

Bir farkındalık dalgası Emily'yi adeta aydınlattı. Hayatında hoşlanmadığı tek şey Ben değildi. İşinden de nefret ediyordu. Bu insanlar, bu ofis, Izelda. Bu yerde sıkışıp kalmıştı, aynı Ben'de olduğu gibi. Ve buna daha fazla katlanmayacaktı.

“Izelda,” dedi Emily, ilk kez ona ön adıyla sesleniyordu. “Şimdi dürüst olacağım. Toplantıyı kaçırdım, aklımdan çıktı. Bu dünyadaki en büyük problem olmamalı.”

Izelda ters ters baktı.

“Bu ne cüret!” diye patladı. “Gelecek aya kadar gece yarısına dek, bir şeyleri zamanında yapmayı öğreninceye kadar çalışacaksın!”

Bu sözlerle birlikte Emily'ye omuz atıp, ona sürtünerek gözlerinde rahatlamış bir ifadeyle hızlıca geçti.

Ama Emily henüz rahatlamamıştı.

Emily uzandı ve Izelda'yı omuzundan yakalayarak durdurdu.

Izelda döndü ve yüzünü ekşitti, Emily'nin elini sanki bir yılanmış gibi itti.

Ama Emily durmuyordu.

“Bitmedi,” diye devam etti Emily, sesi oldukça sakindi. “Dünyadaki en kötü şey bu yer. *Sensin*. Bu salak, küçük, ruh çürütücü iş.”

“Pardon?” diye bağırdı Izelda, suratı sinirden kızarıyordu.

“Beni duydu,” diye cevapladı Emily. “Aslında, eminim *herkes* beni duydu.”

Emily, omuzunun üzerinden şaşkına dönmüş iş arkadaşlarına baktı. Kimse sessiz, uysal Emily'den böyle bir çıkış beklemiyordu. Ben'in dün geceki “olay yaratıyorsun” uyarısını hatırladı. Ve işte, bir tane daha yaratıyordu. Sadece bu seferkinden zevk alıyordu.

“İşini alıp götüne sokabilirsin Izelda,” diye ekledi Emily.

Arkasındakilerin nefesinin kesildiğini duyabiliyordu.

Asansöre doğru, Izelda'yı geçip gitti ve topuklarının üzerinde döndü. Bunu son kez yaptığını fark etmenin verdiği rahatlıkla zemin katın butonuna bastı ve sonra nutku tutulmuş çalışanların bakışlarını asansör kapısını kapanıp onları yok edene kadar seyretti. Daha önce hiç olmadığı kadar rahatlamış ve hafif hissederek derin bir nefes verdi.

*

Emily evinin merdivenlerini, aslında hiçbir zaman onun evi olmadığını fark ederek hızlıca çıktı. Her zaman Ben'in evinde yaşadığını düşünüp kendini olabildiğince küçük ve dikkat çekmeyecek kılmaya çalışmıştı. Neyse ki işte olduğunu ve onunla uğraşmak zorunda kalmayacağını düşünerek anahtarlarını aradı.

İçeri girdi ve oraya başka gözlerle baktı. Buradaki hiçbir şey onun zevkine uymuyordu. Her şeyin yeni bir anlamı vardı: Ben ile kavga ederek aldıkları korkunç kanepeler (Ben galip gelmişti); bir ayağı diğerlerinden kısa olduğu için oynayıp duran ve her zaman atmak istediği salak sehpa; gereksiz büyüklükteki ve haddinden fazla pahalı ve yer kaplayan televizyon (Ben'in ihtiyacı vardı çünkü onu hayatta makul hissettiren ‘tek şey’ olan spor programlarını izlemek istiyordu). Kendi romans kitaplarının nasıl da alt raflara itelendiğini fark ederek raftan birkaç kitap aldı (Ben, her zaman, eğer arkadaşlarının raflarda romans kitapları görürse onun daha az entelektüel birisi olduğundan şüpheleneceklerini düşünürdü – onun tercihleri akademik makaleler ve felsefe idi, gerçi hiçbirini okuduğunu görmemişti.)

Şömine rafındaki fotoğraflara, almaya değer bir şey var mı diye göz attı ve fark etti ki olduğu her fotoğraf Ben'in ailesi ileydi. Şunda yeğeninin doğum günündelerdi, bunda da kız kardeşinin doğumunda. Ailesindeki tek kişi olan kendi annesiyle tek bir fotoğraf olmaması bir yana, Ben ikisiyle hiç yalnız vakit geçirmemişti. Emily birden kendi hayatında bir yabancı olduğunu fark etti. Kendi yolundan gitmektense yıllardır bir başkasının yolunda yürümüştü.

Dairenin içinde, banyoya doğru hızlıca yürüdü. Burası onu gerçekten ilgilendiren şeylerin olduğu tek yerdi – güzel banyo ürünleri ve makyaj malzemeleri. Ama bunlar bile Ben için problemli. Sürekli olarak ne kadar çok ıvır zıvırı olduğu ve bunlara ne kadar çok para harcadığıyla ilgili söylenip duruyordu.

“Harcadığımı kendi param!” diye bağırdı aynadaki yansımasına, bütün eşyalarını bir torbaya doldururken.

Banyoda oradan oraya koşturup yarı dolu şampuan şişelerini torbasına doldururken deli bir kadın gibi görüldüğünün farkındaydı ama umurunda değildi. Ben ile olan hayatı yalandan başka bir şey değildi ve bundan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordu.

Yatak odasına geçti ve yatağın altından valizini çıkardı. Tüm kıyafetlerini ve ayakkabılarını çabucak içine doldurdu. Eşyalarını toplamayı bitirdiğinde valizi sokağa kadar sürükledi. Sonra, final bitirişi olarak, daireye geri döndü ve anahtarı Ben'in "hassas" sehpasının üzerine bıraktı ve çıktı, hiç dönmek üzere.

Kaldırımında beklerken her şeyin bittiğini henüz anlamıştı. Birkaç saatlik bir zaman dilimi içerisinde kendini evsiz ve işsiz bırakmıştı. Yeniden bekar olmak tamamdı ama bütün hayatına son vermek biraz farklı bir konuydu.

Küçük panik ataklar etrafını sarmaya başlamıştı. Telefonunu çıkarıp Amy'nin numarasını tuşlarken elleri titriyordu.

"Selam, n'aber?" dedi Amy.

"Çılgınca bir şey yaptım," diye cevapladı Emily.

"Devam et..." dedi Amy.

"İşten ayrıldım."

Amy'nin tuttuğu nefesi verdiğini duydu.

"Oh, çok şükür," diyordu arkadaşının sesi. "Ben'le barıştığını söyleyeceksin sanmıştım."

"Hayır, hayır, tam tersi. Eşyalarımı topladım ve evden ayrıldım. Sokakta evsiz gibi duruyorum şu an."

Amy gülmeye başladı. "Nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum."

"Komik değil!" Emily öncekinden daha panikli cevaplamıştı. "Şimdi ne yapacağım? İşten ayrıldım. İşim olmadan bir ev de tutamayacağım."

"Biraz komik olduğunu itiraf etmek zorundasın," dedi Amy kıkırdayarak. "Hepsini buraya getir" diye de ekledi soğukkanlı bir ses tonuyla. "İşleri yoluna koyana dek benimle kalabileceğini biliyorsun."

Ama Emily istemiyordu. Hayatının en güzel yıllarını başkasının evinde, kendi evinde misafir gibi hissettirilerek, orada olması Ben'in ona yaptığı bir iyilikmiş gibi geçirmişti. Bunu daha fazla istemiyordu. Kendi iki ayağı üzerinde durmak ve kendi hayatını yaratmak zorundaydı.

"Teklifin için teşekkürler," dedi Emily, "ama bir süre için kendimle kalmalıyım."

"Anladım," diye cevapladı Amy. "O zaman ne yapacaksın? Şehri bir süreliğine terk etmek? Aklını toplamak?"

Bu Emily'yi düşündürmüştü. Babasının Maine'de bir evi vardı. Çocukken yazları orada kalırlardı ama yirmi yıl önce ortadan kaybolduğundan beri boş duruyordu. Eskiydi, bir karakteri vardı, ve bir nokta da mükemmeldi; yani tarihi açıdan bakıldığında, bir evden daha çok kötüye giden bir pansiyona benziyordu.

Eskiden de durumu vasatın altında olan evin, yirmi yıl boyunca terk edildikten sonra, şimdi daha iyi durumda olmayacağını biliyordu Emily; üstelik şimdiki boşluğu eskisiyle aynı olmayacaktı – ya da artık o çocuk değildi. Yazın yanından geçmediğimizden bahsetmeye gerek bile yoktu. Aylardan şubattı!

Ve birden birkaç günlüğüne, onun olan (kısmen) bir yerde sadece verandada oturup okyanusa bakma fikri çok romantik gelmişti. Hafta sonu için New York'tan ayrılmak kafasını temizlemek ve bundan sonra ne yapacağına karar vermek için harika bir yoldu.

"Kapatmalıyım," dedi Emily.

"Bekle," diye cevapladı Amy. "Önce nereye gideceğini söyle!"

Emily derin bir nefes aldı.

"Maine'e gidiyorum."

Üçüncü Bölüm

Eski, terk edilmiş ve hırpalanmış arabasının park halinde durduğu, Long Island City'deki uzun dönem otoparka ulaşmak için Emily'nin birkaç metroya birden binmesi gerekmişti. Bu şeyi sürmeyeli yıllar olmuştu çünkü Ben her zaman kendi değerli Lexus'unu gösterebilmek için sürücü olma görevini üstlenmişti ve şimdi bu devasa, gölgeli otoparkta, valizini arkasında sürükleyerek yürürken arabayı kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu. İlişkisi yüzünden elinden kaymasına izin verdiği bir başka şey de buydu.

Buraya – şehrin dışında kalan bu otoparka – gelmek için yaptığı yolculuk sonsuza dek sürecek gibi gelmişti. Arabasına doğru yürürken ayak sesleri buz gibi otoparkta yankılanıyor ve gitmeye devam edebilmek için oldukça yorgun hissediyordu.

Yanlış mı yapıyorum? diye düşündü. Geri mi dönmeliydi?

“İşte burada.”

Emily, hırpalanmış arabasına doğru, sempatik olmaya çalışarak gülümseyen görevliyi görmek için, döndü. Adam, uzandı ve anahtarlarını elinde salladı.

Önünde hala sekiz saatlik bir yolculuk olduğunu düşünmek onu yoruyor, imkansız gözüküyordu. Zaten hem fiziksel hem de mental olarak yorulmuş durumdaydı.

“Anahtarları alacak mısınız?” diye sordu adam sonunda.

Emily daldığını fark etmemişti, gözlerini kırptı.

Bunun ne kadar önemli bir an olduğunu bilerek orada durdu. Çöküntüye uğrayıp eski hayatına geri mi dönecekti?

Yoksa önüne bakabilecek kadar güçlü mü olacaktı?

Sonuç olarak kötü düşünceleri savuşturdu ve güçlü olmaya kendini zorladı. En azından şimdilik.

Anahtarları aldı ve bir zafer kazanmış gibi arabasına doğru yürüdü, adam yürürken cesaretli ve rahat gözükmeye çalışıyordu ama içten içe arabanın çalışmayacağından endişeleniyordu – çalışsa bile nasıl kullanılacağını hatırlayamamaktan.

Buz gibi olmuş arabaya oturdu, gözlerini kapattı ve kontağı çevirdi. Eğer çalışırsa, bu bir işaretti. Eğer çalışmazsa, geri dönecekti.

Bunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu ama içten içe çalışmamasını istedi.

Anahtarı çevirdi.

Çalışmıştı.

*

Biraz dengesiz bir şoför olmasına rağmen hala yapacağı temel şeyleri hatırlıyor olması Emily'yi hem rahatlatmış hem de şaşırtmıştı. Tek yapması gereken gaza basmak ve gitmekti.

Dünyanın yanından akıp gittiğini görmek özgürleştiriciydi ve yavaş yavaş kendine geliyordu. Hatta hatırlayıp radyoyu bile açmıştı.

Radyo yüksek sesle çalışıyordu, camlar açıldı ve Emily direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu. Aklındaki görüntüsünde, 1940'ların siyah beyaz filmlerinden fırlamış gibiydi, rüzgar mükemmel yapılı saçlarını yalayıp geçiyordu. Gerçekte ise dondurucu Şubat havası burnunu vişne gibi kızartmış saçlarını ise darmadağın etmişti.

Kısa bir süre içerisinde şehirden çıktı, kuzeye yaklaştıkça yol kenarlarında dört mevsim yeşil kalan ağaçların sıklığı artıyordu. Yanlarından hızla geçerken ne kadar güzel olduklarını düşündü bir süre. Kendini ne kadar da çabuk şehir yaşamının itiş kakışına kaptırmıştı. Doğanın güzelliğine gerçekten kendini bırakmadığı kaç sene kayıp gitmişti acaba ellerinden?

Kısa süre sonra, şerit sayıları artan yollar daha da genişledi ve işte otoyoldaydı. Motorun devrini arttırdı, eski arabasını hızlanmaya zorlayarak, hızın verdiği büyüyle canlı hissediyordu. Arabalarında giden tüm diğer insanlar, başka bir yere, kendi yolculuklarına çıkmışlardı, ve o, Emily, en sonunda o da kendininkine gidiyordu. Hızını cesaret edebildiği kadar artırıp, arabayı ileri sürerken heyecan tüm vücudunu sarmıştı.

Yollar tekerlerinin altında geride kaldıkça, kendine olan güveni artıyordu. Connecticut eyalet sınırını geçtikçe, gerçekten gidiyor olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordu. İş, Ben, tüm yüklerinden sonunda kurtulmuştu.

Kuzeye gittikçe daha da soğuk oluyordu ve Emily sonunda pencerenin açık olması için fazla soğuk olduğunu kabullenmişti. Pencereyi kapattı, havaya daha uygun bir şeyler giymiş olmayı ümit ederek ellerini birbirine sürttü. New York'u işte giydiği takım elbisesiyle terk etmiş, yolda gelen kontrol edemediği bir dürtüyle de ceketini ve stilettoalarını camdan dışarı atmıştı. Şimdi üzerinde yalnızca ince bir gömlek vardı ve çıplak ayak parmakları buz küplerini dönmüş gibi gözüküyorlardı. Dikiz aynasındaki görüntüsüne bakar bakmaz 1940'lar film imajı yerle bir olmuştu. Berbat görünüyordu. Ama umursamıyordu. Özgürdü ve önemli olan tek şey buydu.

Saatler geçmişti ve Connecticut artık mazideki bir hatıra, daha iyi bir geleceğe giden yoldaki bir duraktan ibaretti. Massachusetts arazisi çok daha açıktı. Her mevsim yeşil kalan ağaçların koyu yeşilinin yerine, buradaki ağaçlar yapraklarını dökmüş, her iki yanında zayıf iskeletler gibi duruyorlar, diplerinde kar ve buzun ip uçlarını barındırıyorlardı. Emily'nin tepesinde, gökyüzü renk değiştiriyor, açık maviden bulanık bir griye dönüyordu, bu da Emily'ye Maine'e vardığında gece olacağını hatırlattı.

Worcester'dan geçiyordu, buradaki binaların çoğu uzun, ahşap levha ile kaplanmış ve pastel renklere boyanmıştı. Emily buradaki insanların yaşantılarını ve tecrübelerini merak ediyordu. Evden uzaklaşalı sadece birkaç saat olmuştu ama şimdiden her şey ona yabancı gözüküyordu – bütün olasılıklar, yaşayabileceği, olabileceği ya da ziyaret edebileceği bütün yerler. Tek tip bir hayatı yaşayarak, eski, tanıdık rutine devam ederek, her gün ama her gün bir önceki günü tekrar ederek ve daha fazlasının olmasını bekleyerek, bekleyerek ve bekleyerek nasıl yedi yılını geçirmişti. Bunca zaman, hayatının bir sonraki bölümüne geçebilmek için, Ben'in kendine çeki düzen vermesini beklemişti. Ama, başından beri, kendi hikayesinin itici gücü olacak kudreti vardı.

Kendini 290 numaralı yoldan 495 numaralı yola dönen bir köprünün üstünde buldu. Olağanüstü güzellikteki ağaçlar yerini sarp kayalıklara bırakmıştı. Karnı guruldamaya başlamıştı, öğlen yemeği saatinin gelip geçtiğini ama hiçbir şey yemediğini hatırladı. Bir dinlenme tesisinde durmayı düşündü ama Maine'e bir an önce varma düşüncesi ağır basıyordu. Oraya vardığında da yiyebilirdi.

Saatler geçiyordu ve o da New Hampshire eyalet sınırını geçmişti. Gökyüzü açık, yollar genişti, her iki tarafındaki tarlalar göz alabildiğince uzanıyordu. Emily dünyanın ne kadar büyük olduğunu, içinde gerçekten kaç kişinin yaşadığını düşünmeden edemedi.

Her şeyin iyi olacağı düşüncesi onu, üzerinden inişe yaklaştıkça motorları gümbürdeyen uçakların baskın yaparcasına geçtiği, Portsmouth'a kadar getirmişti. Hızlandı, çevre yolunun her iki tarafındaki bankların buzla kaplandığı bir sonraki kasabayı geçti, sonra Portland'a doğru yol, bir trenin yanından akmaya başladı. Emily her şeyi en küçük ayrıntısına kadar dikkate alıyor ve dünyanın boyutlarını düşündükçe dehşete kapılıyordu.

Portland'dan çıkmasını sağlayacak köprünün üzerinde hızlandı, umutsuzca arabayı durdurmak ve okyanusa bakmak istedi. Ama hava kararıyordu ve Sunset Limanı'na gece yarısından önce varmak istiyorsa bastırması gerektiğini biliyordu. Daha en az üç saatlik yolu vardı ve göstergelerinin olduğu paneldeki saat 21:00'i gösteriyordu. Midesi gene onu protesto ediyor, kaçıracağı öğle yemeği bir tarafa, akşam yemeği için de onu azarlıyordu.

Vardığında yapmak istediği her şey bir tarafa, en çok yapmak istediği şey gider gitmez bütün gece uyumaktı. Tükenmişlik hissi çökmeye başlamıştı; Amy'nin kanepesi pek rahat sayılmazdı, tabii tüm gece içinde bulunduğu duygu karmaşasından bahsetmiyordu bile. Ama, Sunset Limanı'ndaki

evde, anne ve babasının mutlu günlerinde kaldığı ana yatak odasındaki koyu renkli meşeden sayvanlı karyola onu bekliyordu. Bütün yatağın onun olacağı fikri çok çekiciydi.

Kar yağma olasılığına rağmen, Emily Sunset Limanı'na dek otoyoldan çıkmaya karar verdi. Babası daha az kullanılan yola düşün olmuştı hep – Maine'nin o kısmındaki, okyanusa dökülen sayısız nehrin etrafından dolanan yol.

Otoyoldan çıktı, en azından hızını düşürdüğü için rahatlamıştı. Yollar daha karmaşıktı ama manzara muhteşemdi. Emily, parlak su üzerine yansıyan yıldızlara baktı bir süre.

Kıyı boyunca 1 numaralı yolda kaldı ve ona sunduğu güzelliklere bıraktı kendini. Gökyüzü griden siyaha döndü, su da öyle. Sanki boşlukta ilerliyor sonsuza varmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

Bundan sonraki hayatının başlangıcına gidiyordu.

*

Saatler süren yolculuktan bitap düşmüş, gözlerini açık tutmaya çabalarken, Sunset Limanı'na girdiğini gösteren tabelayla canlandı. Kalbi, rahatlama ve beklenti ile daha hızlı atmaya başladı.

Küçük hava alanını geçti ve onu Mount Desert Adası'na götürecek köprüye doğru sürerken ailesinin arabasına bu yollardan geçtiği günleri hatırladı. Eve yaklaşık on beş kilometrelik yolu kaldığını yani en fazla yirmi dakika sonra evde olacağını biliyordu. Kalbi heyecandan ağzında atıyordu. Yorgunluğu ve açlığı yok olmuş gibiydi.

Sunset Limanı'na hoş geldin diyen küçük ahşap tabelayı gördü ve kendine gülümsedi. Uzun ağaçlar yolun iki tarafında sıralanmıştı ve Emily, küçükken, arabayı kullanan kişi babasıyken, aynı yolda, yanından geçtikleri ve baktığı ağaçların aynı ağaçlar olduğu hissiyle rahatladı.

Birkaç dakika sonra, çocukken, güzel bir sonbahar gününde, ayaklarının altında dökülen kırmızı yaprakları ezerek yürüdüğünü hatırladığı köprünün üzerinden geçiyordu. Bu anı aklında o kadar canlıydı ki, babasının elinden tutarken giydiği parlak mor yün eldivenleri bile aklında canlandırabiliyordu. Beş yaşından daha büyük olamazdı ama bu anı sanki dün olmuşçasına aklına kazınmıştı.

İlerledikçe aklına daha başka anılar da geliyordu – harika krepler yapan restoran, tüm yaz boyunca izci gruplarıyla dolan kamp alanı, Salisbury Koyu'na giden tek şeritli yol. Acadia Milli Parkı tabelasına ulaştığında, evden sadece üç kilometre uzakta olduğunu bilerek gülümsedi. Eve tam zamanında ulaşacakmış gibi görünüyordu, karlar düşmeye başlamıştı ve eski arabası muhtemelen tipiye dayanamazdı.

Sanki bir işaretmiş gibi arabasından, kaportanın altından bir yerden garip bir ses gelmeye başlamıştı. Emily, acıyla dudağını ısırды. Ben, her zaman, ilişkideki pratik olan, bir şeyleri tamir edebilen kişi olmuştı. Emily'nin bu konudaki yeteneği ise içler acısıydı. Kar daha hızlı düşmeye ve kalınlaşmaya başlamıştı ve arabası da bu durumdan giderek daha da şikayetçi hale geldi ve sonra da cıtırdayarak durdu.

Duran motordan çıkan ısılgımsı sesi dinleyen Emily, çaresizce, ne yapacağını bilemez halde durdu. Saat gece yarısını gösteriyordu. Trafikte başka kimse yoktu, gecenin bu saatinde herkes evlerindeydi. Ölüm sessizliği vardı ve farları haricinde zifiri karanlıktı; bu yolda hiç trafik lambası da yoktu, ay ve yıldızlar da bulutların arkasına saklanmıştı. Tüyler ürpertiyordu ve Emily bu anın korku filmi için harika bir set olabileceğini düşündü.

Telefonunu eline aldı, biraz güvende hissedebilecekti, ama çekmiyordu. O beş çubuğun boş olduğunu görmek onu daha da endişelendirmiş, daha yalnız hissettirmişti. Hayatını geride bıraktığından beri ilk kez, korkunç bir hata yapmış gibi hissetmişti.

Arabadan çıktı ve soğuk hava tenine değerek değmez titredi. Arabanın etrafında dolandı ve motora şöyle bir baktı, ne aradığını bile bilmiyordu.

Hemen sonra bir araba sesi duydu. Kalbi rahatlamayla çarptı, gözlerini kısarak ona doğru gelen yolun başındaki farlardan yayılan ışığa baktı. Ellerini sallayarak gelen aracı durdurmaya çalıştı.

Şanslıydı, araba kenara çekip hemen arabasının arkasında durdu, egzozundan çıkan gaz soğuk havaya karıştı, parlak farları düşen kar tanelerini aydınlatıyordu.

Sürücü kapısı gıcırdayarak açıldı ve iki adet botlu ayak karlı zemine indi. Emily, önündeki kişinin yalnızca silüetini görebiliyordu ve birden buranın yerel katilini durdurmuş olabileceği gibi korkunç bir paniğe kapıldı.

“Kendini zor bir duruma soktun, değil mi?” dedi yaşlı bir adamın rahatsız edici sesi.

Emily kollarını ovuşturdu, tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyor ve titremesine engel olmaya çalışıyordu – ama en azından yaşlı olduğu için rahatlamıştı.

“Evet, ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. “Tuhaf sesler çıkarmaya başladı sonra da durdu.”

Adam bir adım yaklaştı ve nihayet yüzü arabanın farlarından çıkan ışıkla aydınlandı. Çok yaşlıydı, kırışık suratı ve dalgalı beyaz saçları vardı. Emily’ye sonra da arabaya bakan gözleri koyu renkliydi ama merakla ışıltıyordu.

“Ne olduğunu bilmiyor musun?” diye sordu, hafifçe gülererek. “Nasıl olduğunu sana anlatayım. Bu araba külüstürden başka bir şey değil. En başta çalışmasına bile şaşırdım! Arabayla, uzun süredir hiç ilgilenilmiş gibi gözüküyor, sonra da karda dışarı çıkarmışsın.”

Emily pek de dalga geçilmeyi kaldıracak modda değildi, hele ki adam haklıyken.

“Aslında New York’tan geliyorum. Sekiz saat boyunca gayet iyiydi,” dedi, ses tonu ağlamaklıydı.

Yaşlı adam fısıldayarak konuşuyordu. “New York mu? Ben, hiç... Bu kadar yolu neden geldin?”

Emily hikayesini anlatacak durumda değildi o yüzden sadece “Sunset Limanı’na gidiyorum,” dedi.

Adam daha fazla soru sormadı. Emily, yaşlı adamın ona yardım etmesini umarak durdu, parmakları soğuktan hızla hissizleşiyordu. Ama adam daha çok eski arabanın etrafında dolanıp, tekerlerini botunun ucuyla hafifçe tekmelemek, arabanın kalkmış boyasını baş parmağıyla ufalamak, kafasını sallamak gibi şeyler yapıyordu. Kaportayı açtı ve motoru uzun, uzun süreler arada homurdanarak inceledi.

“Yani?” dedi Emily sonunda, adamın yavaşlığı onu çıldırtıyordu. “Sorun neymiş?”

Arabanın önünden, sanki Emily’nin orada olduğunu unutmuş gibi şaşırarak, bakmış ve kafasını kaşımıştı. “Bozulmuş.”

“Onu biliyorum,” dedi Emily ters ters. “Peki tamir etmek için bir şeyler yapabilir misin?”

“Ah, hayır,” diye cevapladı adam kıkırdayarak. “Hiçbir şey yapamam.”

Emily çılglık atmak istiyordu. Uzun saatler araba kullanmanın verdiği açlık ve yorgunluk onu etkilemeye başlamıştı, neredeyse ağlayacaktı. Tek istediği uyuyabilmek için eve gidebilmektir.

“Ne yapacağım?” dedi umutsuzca.

“Birkaç seçeneğin var,” diye cevapladı adam. “Bir kilometre kadar ötedeki tamirciye yürüyebilirsin. Şu yönde.” Kırışık ve güdük parmağıyla Emily’nin geldiği yönü gösteriyordu. “Ya da gittiğin yere seni bırakabilirim.”

“Bunu yapar mısın?” dedi Emily, adamın kibarlığından etkilenmişti, uzun süredir New York’ta yaşadığından böyle şeylere alışık değildi.

“Tabii ki,” diye cevapladı adam. “Kar fırtınasının içinde, gecenin bu saatinde seni burada bırakacak değilim. Önümüzdeki saatlerde daha da kötü olacağını duydum. Tam olarak nereye gidiyorsun?”

Emily minnettarlıkla dolup taşmıştı. “West Sokağı, on beş numara.”

Adam merak içinde başını çevirdi. “West Sokağı, on beş numara mı? Eski, hırpalanmış ev mi?”

“Evet,” diye cevapladı Emily. “Ev aileme ait. Biraz yalnız başıma vakit geçirmeye ihtiyacım var.”

Yaşlı adam başını salladı. “Seni orada bırakamam. Ev yıkılmak üzere. Hatta içine su alıyor olması da muhtemel. Neden bana gelmiyorsun? Hemen bakkalın üstünde yaşıyoruz, ben ve eşim, Bertha. Seni misafir etmekten mutluluk duyarız.”

“Çok nazıksınız,” dedi Emily. “Ama şu anda gerçekten kendi başıma kalmak istiyorum. Yani beni West Sokağı’na kadar çekebilirseniz gerçekten çok sevinirim.”

Adam bir saniyeliğine karşı çıkacak gibi oldu ama sonra yumuşadı. “Peki küçük hanım. Madem ısrar ediyorsunuz.”

Adam arabasına gidip, onunkine yanaşırken, Emily bir rahatlama hissetti. Kalın bir ip çıkarıp iki arabayı birbirine bağlamasını seyretti.

“Benimle gelmek ister misin?” diye sordu. “En azından ısınırsın.”

Emily gülümsedi fakat başını salladı. “Tercihim...”

“Yalnız kalmak,” diye bitirdi onun cümlesini yaşlı adam. “Anladım. Anladım.”

Emily, adamda nasıl bir izlenim bıraktığını merak ederek arabasına bindi. Biraz deli olduğunu düşünüyor olmalıydı, çökmekte olan kar fırtınasına karşı biraz hazırlıksız ve inci giyimli, tamamen yalnız kalabilmek için yıkılmak üzere olan bir eve götürülmek isteyen bir kadın.

Önündeki araba hareket edince, arabası da çekilmeye başladı. Arkasına yaslandı ve hareket ederlerken camdan dışarı baktı.

Son birkaç kilometre boyunca gittiği yolun bir tarafında milli park diğer tarafında okyanus vardı. Karanlığın ve kar perdesinin arkasında okyanusu ve kayalara çarpan dalgaları görebiliyordu. Kasabaya girdiklerinde, okyanus kayboldu, otel ve pansiyonları, bot turu düzenleyen şirket binalarını, golf kurslarını geçerek New York’a göre hiç sayılacak ama daha yapıklı yerlere geldiler.

Sonra West Sokağı’na döndüler, köşedeki kırmızı tuğlalı, sarmaşıklarla kaplı evi geçerlerken Emily’nin kalbi çok hızlı atıyordu. Yirmi yıl önce, buraya en son geldiği zamankiyle aynı görünüyordu. Mavi evi, sarı evi, beyaz evi geçtiler ve dudağını ısırды, bir sonraki ev onlarınkiydi, gri, taş ev.

Daha önce olduğu gibi, yorucu bir nostalji duygusu Emily’yi sarsmıştı. En son buraya geldiğinde on beş yaşında, vücudu hormonları tarafından yönetilen, yaz aşkı arayışında bir gençti. Hiç yaz aşkı olmamıştı ama olabileceğinin heyecanını hatırlamak bile onu canlandırmıştı.

Öndeki araç durdu ve Emily’ninki de arkasından.

Daha tekerlekler dönerken Emily kendini dışarı attı ve bir zamanlar babasının olan bu evin önünde nefesini tutarak durdu. Bacakları titriyordu ve sonunda gelmek istediği yere gelebildiğinden mi yoksa bunca yıl sonra burada olmanın hissettirdiklerinden mi bilemiyordu. Sokaktaki diğer evler pek de değişmemişken, babasının evinin önceki ihtişamından eser yoktu. Bir zamanlar beyaz olan panjurları kir kaplamıştı. Bir zamanlar açık dururlardı ama şimdi hepsi kapalıydı, bu da evi eskiye oranla daha az davetkar kılıyordu. Emily’nin bitmeyen yaz günlerinde, romanlar okuyarak vaktini geçirdiği ön bahçedeki çimenlik şaşırtıcı bir şekilde iyi gözüküyordu ve kapının her iki yanındaki küçük ağaçlar budanmıştı. Ama evin kendisi... Buraya geldiğinde yaşlı adamın verdiği şaşkın tepkiyi şimdi anlıyordu. Çok bakımsız, sevgisiz ve harabe gibi duruyordu. Yıllar içinde evin bu duruma gelmiş olduğunu görmek Emily’yi üzmüştü.

“Güzel ev,” dedi adam yaklaşırken.

“Teşekkürler,” dedi Emily, sanki transtaydı, gözlerini eski binadan ayırmıyordu. Karlar etrafında uçuşuyordu. “Ve beni buraya dek tek parça halinde getirdiğin için teşekkürler,” diye de ekledi.

“Bir şey değil,” dedi yaşlı adam. “Bu gece burada kalmak istediğinden gerçekten emin misin?”

“Eminim,” diye cevapladı Emily, gerçi buraya gelerek büyük bir hata yapmış gibi hissetmeye başlamıştı.

“Çantalarını taşımana yardım edeyim,” dedi adam.

“Hayır, hayır,” dedi Emily. “Gerçekten, benim için bir sürü şey yaptınız. Bundan sonrasını ben halledebilirim.” Cebini karıştırdı ve katlanmış bir para buldu. “İşte, benzin parası.”

Adam önce paraya sonra ona baktı. “Almam,” dedi kibarca gülümseyerek. “Paran sende kalsın. Eğer ödeşmek istersen, kaldığın süre içerisinde bir gün Bertha ile evimize bir kahve ve turta için uğrayabilirsin belki?”

Emily elindeki parayı cebine geri sokuşturmaya çalışırken boğazında bir yumru hissetti. New York'un düşmanlığına karşın bu adamın kibarlığına şok oluyordu.

“Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?” dedi eline üzerinde telefon ve adres yazılı küçük bir kağıt tutuşturmaya çalışırken.

“Sadece hafta sonu,” dedi Emily, adamdan kağıdı aldı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni araman yeterli. Ya da çalıştığım benzin istasyonuna gel. Bakkalın yanında. Görmemen imkansız.”

“Teşekkürler,” diye tekrarladı Emily olabildiğince içtenlikle.

Gürültülü motor hiçliğe doğru ilerlerken, sessizlik sarmıştı etrafını ve Emily birden huzurlu hissetti. Kar şimdi daha da hızlı yağıyor ve dünyayı olabildiğince sessiz bir yere çeviriyordu.

Emily arabasına döndü ve eşyalarını aldı, sonra kolunda ağır bavuluyla koridordan yürüdü, göğsünde bir şeyler çırpınıyordu. Ön kapıya varınca durdu, eskimiş kapı tokmağına baktı, onu defalarca çevirerek açtığı eski zamanları hatırladı. Belki de tüm olanlardan sonra bile buraya gelmek iyi bir fikirdi. Garip ama tam da olması gerektiği yerde olduğunu hissediyordu.

*

Emily babasının eski evinin karanlık antresinde durdu, etrafında tozlar uçuşuyordu, aptalca da olsa biraz ısınmayı ummuştu, soğuğu hissetmemek için omuzlarını ovuşturdu. Ne yaptığını zannettiğini bilmiyordu. Gerçekten yirmi yıldır umursanmamış bu evin ısıtılmış şekilde onu beklediğini falan mı?

Işıkları açmayı denedi fakat başarısız oldu.

Tabii ki, diye düşündü. Daha ne kadar aptal olabilirdi? Elektriğin olmasını ya da çalışmasını mı bekliyordu?

Bir el feneri getirmeyi bile akıl edememişti. Kendine kızdı. Her zamanki gibi çok aceleci davranmış, plan yapmamıştı.

Çantasını yere bıraktı ve devam etti, ayaklarının altındaki döşemeler çatırdıyordu; küçük bir kızken yaptığı gibi parmaklarını üzerinde girdaplar olan duvar kağıdında gezdirdi. Hatta, bu hareketin yıllardır yapılmasından kaynaklanan yıpranmayı görebiliyordu. Koyu renkli ahşaptan yapılmış uzun ve geniş merdivenlerin yanından geçti. Tırabzanların bir bölümü eksikti ama daha az umursayamazdı. Tekrar bu evde olmak yenileyici bir deneyimin ötesindeydi.

Alışkanlıktan ötürü anahtarlardan birini daha denedi, yine de sonuç değişmedi. Koridorun sonunda mutfığa doğru açılan kapıya ulaştı ve iterek açtı.

Yüzüne çarpan soğuk hava onu şoka uğrattı. İçeri doğru yürüdü, çıplak ayaklarının altındaki mermer döşemeler buz tutmuştu.

Emily lavabodaki musluğu açmayı denedi ama hiçbir şey olmadı. Can sıkıntısı içinde dudağını ısırmaya başladı. Isıtma sistemi, elektrik ve su yoktu. Bu evde başka nelerle karşılaşacaktı?

Evin içinde dolandı, suyu, elektriği ve gazı açabileceği anahtar ve kolları bulmaya çalışıyordu. Sigorta kutusunu merdivenlerin altındaki bölmede buldu ama sigortaları açıp kapatmak hiçbir işe yaramıyordu. Kazanın bodrum katında olduğunu hatırladı ama oraya fenersiz inmenin düşüncesi bile içini korkuyla doldurmuştu. Bir fenere veya muma ihtiyacı vardı ama böyle bir şeyin terk edilmiş bir evde bulunmayacağını da biliyordu. Yine de mutfak çekmecelerini kontrol etti ama bunlar çatal bıçakla doluydu.

Panik Emily'nin göğsünü doldurmaya başlamıştı, kendini düşünmeye zorladı. Eskiden, ailesiyle birlikte geçirdiği zamanları düşünmeye çalıştı. Babasının kış aylarında evi ısıtmak için getirilen gaz için nasıl hazırlık yaptığını hatırladı. Bomboş evi ısıtmaya çalışmak, buna para dökmek annesini deliye döndürürdü çünkü gaz çok pahalıydı. Ama Emily'nin babası boruları ılık tutabilmek için ısıtılması gerektiği konusunda ısrar ediyordu.

Emily, evi ısıtmak için gaz getirtmesi gerektiğinin farkına varmıştı. Ama telefonu çekmiyordu ve bunu nasıl yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Bütün bunlar olurken kapı çalındı. Bir el, ağır ağır, istikrarlı ve düşünceli bir şekilde kapıyı tıkladı, ses boş koridorlarda yankılanıyordu.

Emily dona kaldı, bir anda göğsünde olabilecek ihtimalleri hissetti. Bu saatte, bu karın altında kapıyı kim çalıyor olabilirdi?

Mutfaktan çıktı ve koridorun döşemeleri üzerinden çıplak ayakları sayesinde sessizce geçti. Elini kapı kulpunu üzerinde asılı halde tuttu, bir saniyelik bir tereddütten sonra kendine gelmeyi becerdi ve kapıyı açtı.

Kareli ceketini, üzerine kar taneleri düşmüş, çenesine kadar uzanan koyu renkli sakallarıyla bir adam karşısında duruyordu. Emily bu adamı bir oduncuya veya kırmızı başlıklı kızın hikayesindeki avcıya benzetmeden edemiyordu. Kesinlikle onun tipi değildi ama o havalı mavi gözlerinde, hatları belirgin çenesindeki kirli sakallarında bir güzellik vardı ve Emily ona karşı hissettiği çekimin gücü karşısında şaşırılmıştı.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Emily.

Adam gözlerini kıstı ve onu süzdü. “Ben Daniel,” dedi. Elini sıkmak için Emily’ye doğru uzattı. Emily onun elini sıktı, ellerindeki sertliği hissetmişti. “Sen kimsin?”

“Emily,” diye cevap verdi, bir anda kendi kalp atışlarını hissedebildiğini fark etti. “Babam bu evin sahibi. Ben hafta sonu için geldim.”

Daniel’in gözleri daha da kısıldı. “Ev sahibi yirmi yıldır buraya gelmiyor. Buraya gelebilmek için izin aldın mı?”

Ses tonu sertti, hatta biraz düşmancaydı ve Emily biraz geri çekildi.

“Hayır,” dedi, garipsemişti, hayatındaki en acı verici tecrübeyi, babasının ortadan kayboluşunu hatırlamaktan biraz rahatsız olmuştu. Aynı zamanda adamın sesindeki tokluk ve sertlik de onu şaşırtmıştı. “İstedğim gibi gelip gidebilmek için onun rızasını aldım. Bundan size ne ki?” Onun sert ses tonuna karşılık kendininkini takınmıştı.

“Ben buraya bakıyorum,” diye karşılık verdi. “müştemilatta kalıyorum.”

“Burada mı kalıyorsun?” dedi Emily üzülen. Babasının eski evinde huzur dolu bir hafta sonu geçirme hayalleri gözlerinin önünde param parça oluyordu. “Ama ben bu hafta sonu yalnız olmak istemişim.”

“Evet, pekala ben de,” diye karşılık verdi Daniel. “İnsanların habersizce gelmesine alışık değilim.” Onun omuzlarının üzerinden evin içine şüphe dolu bakışlar attı. “Eyle istedikleri gibi oynamalarına da.”

Emily kollarını bağladı. “Eyle oynadığımı nereden çıkardın?”

Daniel kaşlarından birini kaldırarak cevap verdi. “Eh yani eğer bütün hafta sonu boyunca soğuk ve karanlık bir evde kalmayı planlamadıysan yapılması gereken bazı şeyleri yaptığını düşündüm. Kazanı çalıştırmak, boruları temizlemek, bunun gibi şeyler.”

Emily’nin sert tavırlarının yerini utangaçlık almıştı. Kıpırmızı oldu.

“Kazanı çalıştıramadın, değil mi?” diye yanıt verdi Daniel. Daniel’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Emily’nin karşı karşıya olduğu nahoş durum biraz da olsa hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Saygınlığını korumak adına, biraz da kibirli şekilde “Henüz bunları yapabilmek gibi bir şansım olmadı.” diye cevapladı.

“Sana göstermemi ister misin?” diye sordu, neredeyse uyuşukça sorulmuş bir soru denebilirdi. Sanki bunu yapmak onun için hiç de zor olmayacak gibi.

“Gösterebilir misin?” diye sordu Emily. Bu yardım teklifi onu birazcık şaşırtmış ve kafasını karıştırmıştı.

Girişteki paspasın üzerine doğru adım attı. Ceketinin üstündeki kar taneleri koridora doğru düşüyor, minik bir kar fırtınası yaratıyorlardı.

Umursamazcasına omuz silktikten sonra “Senin bir şeyleri kırmandansa kendim yapmayı tercih ederim,” diye açıklama yaptı.

Emily, açık olan ön kapının dışında yağın karın daha çok ciddi bir kar fırtınasına dönüştüğünü fark etti. Kabul etmek istemese de Daniel’in çıkagelmiş olması onun son derece memnun etmişti. Böyle bir şey olmasaydı gece donarak ölebilirdi.

Kapıyı kapattı ve birlikte koridorun sonunda bodrum katına inen kapının başına kadar yürümüşlerdi. Daniel hazırlıklı gelmişti. Bir fener çıkardı ve bodruma inen merdivenlere tuttu. Emily onu takip etti, belirsizliğe doğru indikleri sırada karanlık ve her tarafı sarmış olan örümcek ağları onu biraz korkutuyordu. Bu eski bodrum katı onu küçükken de korkuturdu ve oraya sadece çok nadiren inerdi. Burası eski tarz makineler ve evin işlemlerini sağlayan mekanik şeylerle doluydu. Bunları gördüğü an bunun kendisini aştığını düşündü ve bir kez daha buraya neden geldiğini sorgulamasına neden oldu.

Neyse ki Daniel birkaç saniye içerisinde, sanki dünyanın en kolay işiymiş gibi kazanı çalıştırmayı becerdi. Emily, buraya gelişinin sebebi özgürlüğünü geri kazanabilmek olmasına rağmen, ona yardım edecek bir adama ihtiyaç duyuyor olmaktan biraz üzgün ve kızgındı. Tam bu sırada, Daniel’in köşeli ve sert çekiciliğinden ve ona karşı hissettiği inkar edilemez çekim kuvvetine rağmen hemen evi terk etmesine ihtiyacı olduğunu fark etti. Kendini keşif yolculuğu; o, evdeyken olacak bir şey değildi. Aynı arazide bulunmak yeterince kötüydü.

Kazanla işleri bittikten sonra ikisi de bodrum katından çıktılar. O pis kokulu ve nemli yerden tekrar evin ana bölümlerine dönmek Emily’yi rahatlatmıştı. Daniel koridorda, mutfığa doğru ilerledi ve Emily’de onun peşinden gitti. Boruları açmak için hemen işe koyuldu.

“Evi bütün kış boyunca ısıtmaya hazır mısın? diye seslendi tezgahın altından. “Çünkü, öbür türlü donarlar.”

“Ben sadece hafta sonu kalacağım.” diye yanıtladı Emily.

Daniel tezgahın altından çıktı ve ayağa kalktı, saçları her yöne dağılmıştı. “Bunun gibi eski bir evle çok uğraşmamalısın.” dedi ve başını salladı.

Ama her şeye rağmen su sorununu çözmüştü.

“Ee, sıcaklığı hissedemiyorum?” Daniel işini bitirir bitirmez sormuştu. Kazan çalışmaya başlamıştı, borulardaki sular da akıyordu ama bütün bunlara rağmen hala dondurucu bir soğuk vardı. Dolaşımı hızlandırmak için kollarını ovuşturdu.

Daniel güldü, bu sırada ellerini bir havluyla temizliyordu. “Mucizevi bir şekilde hemen ısınmayı bekleyemezsin ya. Gaz teslimatı için aramalısın. Benim tek yapabileceğim bu şeyi çalıştırmak.”

Emily hayal kırıklığı içinde iç geçirdi. Yani Daniel, olduğunu düşündüğü beyaz atlı prens değildi.

“Al,” dedi Daniel, kartvizitini uzatıyordu. “Burada Eric’in telefon numarası var. O senin için gaz getirebilir.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Ama benim telefonum burada çekmiyor.”

Telefonunun nasıl hiç sinyal alamadığını, o boş çubukları ve ne kadar yalnız olduğunu hatırladı.

“Yolun biraz ilerisinde ankesörlü telefon var,” dedi Daniel. “Bu kar fırtınasında böyle bir şeye kalkışmazdım. Ayrıca, orası zaten şu an kapalıdır.”

“Tabii ki”, diye mırıldandı Emily, çaresizlik ve hayal kırıklığı içinde.

Daniel, Emily’nin üzgün hissettiğini ve hayal kırıklığına uğradığını fark etmiş olmalıydı. Başıyla oturma odasını işaret ederek “Senin için ateş yakabilirim,” diyerek teklifte bulundu. Kaşları bir şey beklercesine, hatta belki utanmışçasına kalkmıştı, bir anda çocuksu görünüme sahip olmuştu.

En azından bunu hak ettiği için onu yalnız bırakmasını isteyecekti ama bir şey onun tereddüt etmesine sebep oldu. Belki de evde Daniel’in olması daha onu az yalnız ve medeniyete daha yakın hissettiriyordu. Telefonun çekmemesini, Amy ile iletişim kuramamayı beklememişti ve bu soğuk geceyi yalnız başına geçirecek olması son derece yıldıracıydı.

Daniel onun tereddüt ettiğini sezmiş olmalıydı çünkü daha Emily ağzını açmadan odadan çıktı.

Emily de peşinden çıktı. Gözlerindeki yalnızlığı okuyabildiği için ve ateş yakma bahanesiyle kalmayı teklif ettiği için ona karşı sessizce minnet duyuyordu. Daniel'i oturma odasında buldu; şömineye odun, kömür ve çıra diziyordu. Birden bire babasının şömine dibinde eğilmiş ustalıklı, bir sanat eseri icra edercesine özen göstererek ateş yaktığı anılar aklına geldi. Binlerce kere babasını bunu yaparken izlemişti, bunu hep çok sevmişti. Alevleri hipnotik buluyordu; şöminenin hemen önündeki kilimin üzerine saatlerce uzanır, turuncu ve kırmızı alevlerin dans edişini izlerdi. Alevin ısısı yüzünü yakana kadar orada kalabilirdi.

Şiddetli bir duygu Emily'nin boğazına tıkar gibi olmuştu, neredeyse boğacaktı. Babasını düşünmek, zihninde onu bu kadar net bir şekilde görmek uzun süredir bastırıldığı gözyaşlarının gözlerinde toplanmasına sebep oldu. Daniel'in önünde ağlamak istemedi, zavallı bir kız çocuğu gibi görünmek istemedi. Bütün duygularını içine attı ve emin adımlarla odaya daldı.

"Aslında nasıl ateş yakılacağını biliyorum," dedi Daniel'a.

"Oh, öyle mi?" Bir kaşını kaldırarak yanıtladı Daniel. "Buyur." Kibriti uzattı.

Emily kutuyu açtı, bir dal kibrit çıkarıp yaktı, küçük turuncu alev parmaklarının ucunda titriyordu. Gerçekte, şimdiye kadar hiç ateş yakmamıştı, sadece babasını yakarken izlemişti. Ama babasının ateş yakışı hafızasında o kadar canlıydı ki bu konuda kendine güvendi. Diz çöktü ve Daniel'in en yığının en dibine yerleştirdiği çıraları yaktı. Birkaç saniye içinde alevler yükselmeye başladı, bu evdeki diğer birçok harika şey gibi alevin çıkardığı tanıdık sesler de rahatlatıcı ve nostaljik bir etki yaratıyordu. Alevler yükseldikçe kendiyse gurur duyuyordu. Ama çıkan siyah duman bacadan yukarı çıkmak yerine minik bulutlar halinde evin içinde dolmaya başladı.

Emily "KAHRETSİN!" diye haykırdı. Duman bulutları etrafını sarmıştı.

Daniel gülmeye başladı. "Nasıl ateş yakılacağını bildiğini söylediğini sanmıştım," dedi, şöminenin klapesini açtı. Baca dumanı anında çekildi. "Ta-ta," diye ekledi sırtarak.

Etrafa yayılan duman inceldikten sonra Emily ona memnuniyetsizce bir bakış attı, onusuz yapamayacağı bu yardıma karşılık teşekkür etmek için fazla gurur yapmıştı. Sonunda ısındığı için rahatlamıştı. Kan dolaşımının başladığını hissetti, burnu ve parmakları tekrar ısınmıştı. Gerilmiş parmakları rahatlamıştı.

Şömine ışığı odayı aydınlatıyor, yumuşak bir turuncuya boyuyordu. Emily sonunda babasının eve doldurduğu antikaları görebiliyordu. Etrafında duran eski püskü, bakımsız eşyalara bir göz attı. Bir zamanlar yaz aylarını buradaki kitaplar okuyarak geçirdiği, ağzına kadar dolu olan uzun boylu kitaplık köşede duruyordu, içinde pek fazla kitap kalmamıştı. Pencerenin yanında eski bir kuyruklu piyano duruyordu. Şimdi akordunun bozuk olması şüphesiz; bir zamanlar, babası ona bir şeyler çalar o da şarkılar söyleyerek eşlik ederdi. Babası bu evden büyük gurur duyuyordu, şimdi ışığın aydınlığıyla onu böyle görmek Emily'yi üzmüştü.

Odadaki iki divan da beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Emily onları kaldırmayı düşündü ama bunun bir toz bulutuna sebep olacağını biliyordu. O küçük duman bulutundan sonra ciğerlerinin buna dayanabileceğini sanmıyordu. Daniel şöminenin yanında samimi bir şekilde yerde oturmuştu, o da hemen onun yanına yerleşti.

"Ee," dedi Daniel, ellerini ateşe tutmuş ısıtıyordu. "Sana biraz da sıcaklık yaratabildik. Ama evde elektrik yok ve sanırım çantana lamba veya mum koymayı akıl etmedin."

Emily başını salladı. Bavulu anlamsız şeylerle doldurmuştu, işe yarar, burada kalmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

"Babam her zaman kibrit ve mum bulundururdu," dedi. "Her zaman hazırlıklıydı. Sanırım, hala bunlardan bir dolap dolusu olmasını bekliyordum, ama yirmi sene sonra..."

Ağzını kapattı, bir anda babasının bir anısını anlattığının farkında vardı. Sıkça yaptığı bir şey değildi, genelde onunla ilgili hislerini derinlerde bir yerde gizli tutardı. Onun hakkında bu kadar rahatça konuşabilmesi onu şok etmişti.

“O zaman sadece burada kalabiliriz,” dedi Daniel nazikçe. Sanki Emily’nin acı verici bir hatırayı tekrar yaşadığını anlamıştı. “Ateşin yarattığı ışıkla görülebilecek bir sürü şey var. Biraz çay ister misin?”

Emily kaşlarını çatı. “Çay? Elektrik olmadan nasıl yapacaksın ki?”

Daniel bir meydan okumayı kabul edersine gülümsedi. “İzle ve öğren.”

Ayağa kalktı ve bu büyük oturma odasından çıktı, birkaç dakika sonra kazana benzeyen yuvarlak demlikle geri döndü.

“Orada ne var?” Merakla sordu Emily.

“Oh, sadece hayatında içebileceğin en iyi çay,” dedi, kazanı alevlerin üzerine bıraktı. “Ateşte demlenmiş çay içmeden asla çay içmiş sayılmazsın.”

Emily onu izliyordu; alevlerin yüz hatları üzerinde dans ediyor onu daha da çekici yapıyordu. Görevine bu kadar odaklanmış olması da çekiciliğine katkı sağlıyordu. Onun pratikliği ve becerikliliğine hayran kalmaktan kendini alamıyordu.

“İşte, al,” dedi, ona bir bardak uzatarak daldığı hayal dünyasından çıkarmıştı. O ilk yudumu alırken ümitle izliyordu.

“Oh, bu gerçekten iyi,” dedi Emily. Sonunda kemiklerindeki üşüme hissini de atmış, rahatlamıştı.

Daniel gülmeye başladı.

"Ne?" Ona meydan okur gibi söyledi.

Daniel yanıtladı. “Sadece, henüz gülümsediğini hiç görmedim, hepsi bu,”

Emily bakışlarını başka yöne çevirdi, bir anda utangaçlık gelmişti. Daniel ile Ben birbirinden olabildiğine uzak iki adamdı; ama Emily’nin ona karşı hissettiği çekim kuvveti yine de çok güçlüydü. Belki başka bir zamanda ve yerde kendini duygularına kaptırabilirdi. Sonuçta yedi yıl boyunca Ben dışında hiç kimseyle birlikte olmamıştı, biraz ilgi ve heyecanı hak ediyordu.

Ama bunun için doğru zaman değildi. Bütün bunlar olurken, hayatı karmaşa içindeyken, zihninde babasından kalan hatıralar dönüp dururken olmazdı. Nereye baksa onun gölgesini görüyordu; küçük Emily’nin divanda oturan babasının yanına kıvrılmış halini, antika pazarında yeni bir şey keşfettikten sonra bir anda ağzı kulaklarında kapıdan giren daha sonrada saatlerce temizlemeye uğraşıp antikanın eski ihtişamını geri getiren halini. Peki şimdi bütün o antikalar neredeydi? Bütün o figürler ve sanat eserleri, hatıra çanak çömlek ve sivil savaş dönemine ait çatal bıçaklar? Ev hafızasında kaldığı gibi kalmamıştı. Zaman bu evi, Emily’nin hayal edemeyeceği kadar etkilemişti.

Bir zamanlar hayat ve neşeyle dolu bu odanın tozlu ve darmadağın halini görünce Emily’yi başka bir keder dalgası vurdu.

“Burası nasıl bu hale geldi?” dedi haykırırcasına, sesindeki suçlayıcı tonlamaya mani olamadı. Kaşlarını attı. “Yani, senin bu eve bakman gerekiyor, öyle değil mi?”

Daniel Emily’nin aniden gelen saldırısı karşısında şaşırılmıştı. Sadece biraz önce nazik ve hoş bir an paylaşıyorlardı. Saniyeler sonra onu sıkıştırmaya başlamıştı. Daniel soğuk bir bakış attı. “Elimden geleni yapıyorum. Bu büyük bir ev. Ve sadece bir ben varım.”

“Özür dilerim,” dedi Emily, anında geri çekilmişti, Daniel’in karanlık ifadesinin nedeni olmak hoşuna gitmiyordu. “Üzerine gelmek istememiştin. Ben sadece...”Elindeki fincana baktı ve içindeki çay yapraklarını karıştırdı. “Burası ben küçükken bir peri masalından çıkmış bir yere benziyordu. Bilirsin ya, insanı kendine hayran bırakırdı. Çok güzeldi.” Tekrar yukarı baktığında Daniel’in onu dikkatle izlediğini gördü. “Burayı böyle görmek üzücü.”

“Ne bekliyordun ki?” diye yanıtladı Daniel. “Yirmi yıl boyunca kaderine terkedilmiş”

Emily uzaklara üzgün bir bakış attı. “Biliyorum. Sanırım, o andaki haliyle kalmış olmasını hayal etmek istedim.”

Babasının zihnindeki görüntüsü gibi zaman içinde değişmeden kalmasını bekliyordu. En son kez gördüğü gibi, kırk yaşından bir gün bile yaşlanmamış halini. Zaman onu da, tıpkı eve yaptığı gibi etkilemiş olmalıydı. Emily’nin hafta sonu boyunca evi eski haline döndürme isteği daha da artmıştı.

Evi eski haline döndürmek dışında bir şey istemiyordu, belki eski ihtişamını kazandırabilirdi. Belki de bunu yapmak babasını geri getirebilirdi. Onun şerefine yapmış olurdu.

Emily çayından son bir damla aldı ve yere koydu. “Yatmalıyım,” dedi. “Uzun bir gün oldu.”

“Tabii,” diye yanıtladı Daniel ayağa kalkarken. Hızlıca hareket etti, büyük adımlarla odadan çıktı ve koridor boyunca ön kapıya doğru ilerledi, Emily geride kalmıştı. “Kendini belada hissettiğin an beni ara, tamam?” diye ekledi. “Ben hemen şuradaki müstemilattayım.”

Emily, kızgın bir şekilde “İhtiyacım olmaz,” dedi. “Kendim yapabilirim.”

Daniel ön kapıyı açtı ve içeriye uçuşan kar taneleri girdi. Ceketinin içine saklandı ve omzunun üzerinden arkasına baktı. “Guru seni buralarda pek bir yere getiremez Emily. Yardım istemekte yanlış bir şey yok.”

Fazla gururlu olduğu iddiasının yanlış olduğunu söylemek, bağırarak, tartışmak istedi ama bunun yerine karanlığın ve uçuşan karların içinde kaybolan sırtını izliyordu, konuşamadı, dili tamamen bağlanmış gibiydi.

Emily kapıyı kapattı, dış dünyayı ve kar fırtınasıyla arasına bir engel koymuştu. Şimdi tamamen yalnızdı. Oturma odasındaki alevlerin ışığı koridora da düşüyordu ama merdivenleri aydınlatacak kadar güçlü değildi. Karanlığa doğru kaybolan uzun, ahşap merdivenlere baktı. Tozlu çarşafın üzerinde yatmak istemiyorsa cesaretini toplayıp zifiri karanlığın içine, üst kata çıkması gerekiyordu. Tekrar bir çocuk gibi hissetti, gölgelerle dolu bodrum katına inmeye ve orada onu bekleyen canavarları keşfetmekten korkuyordu. Tek farkı şimdi otuz beş yaşında olmasıydı, üst kata çıkmaktan çok korkuyordu çünkü terk edilmişliğin görüntüsü onun için zihninin yaratabileceği herhangi bir canavardan daha korkunçtu.

Bunun yerine Emily, oturma odasına gitti, alevlerin yayacağı son ısı parçasından da faydalanmak istiyordu. Kitaplarda hala birkaç kitap duruyordu, Gizli Bahçe, Beş Çocuk, O, babasının ona okuduğu klasikler. Ama geri kalan? Babasının sahip olduğu onca şey nereye gitmişti? Tıpkı babası gibi kayıplara karışmışlardı.

Közler ölmeye başlamış, kasvetli ruh haliyle uyuşan karanlık etrafa çökmeye başlamıştı. Yorgunluğa daha fazla dayanamıyordu; artık o merdivenleri çıkma vakti gelmişti.

Tam oturma odasından çıktığı anda ön kapıdan gelen tırmalama sesini duydu. İlk aklına gelen bir çeşit vahşi hayvanın arta kalanların kokusuna geldiğiydi ama gelen sesleri çok daha akıllı bir yaratık yapıyor gibiydi.

Kalbi çarpıyordu, koridor boyunca ses çıkarmadan ilerledi ve kulağını kapıya dayadı. Duyduğunu düşündüğü şey gitmişti. Artık tek duyabildiği rüzgar sesiydi. Ama bir şey onu kapıyı açmaya itmişti.

Kapıyı açtı ve eşğin hemen önüne bırakılmış mumları, lambayı ve kibritlerle karşılaştı. Daniel bırakmış olmalıydı.

Onları hemen içeri aldı, yardım teklifini istemeyerek kabul etmiş oluyordu, gururu batıyor gibiydi. Ama aynı zamanda ona yardımcı olan birisi olduğu için fazlasıyla minnet duyuyordu. Hayatını geride bırakıp buraya kaçmış olabilirdi ama burada tamamen yalnız değildi.

Emily lambayı yaktı ve sonunda üst kata çıkabilecek kadar cesur hissetti. Yumuşak lamba ışığı ona üst kata çıkarken yardımcı olduğu sırada gözü duvarda asılı fotoğraflara takıldı, zaman içerisinde solmuşlar, üzerlerini örümcek ağları ve toz kaplamıştı. Resimlerin çoğu bu çevrenin sulu boyayla yapılmış haliydi, okyanustaki yelkenliler, ulusal park içindeki yeşil alanlardı, ama bir tanesi aile portresiydi. Durdu ve resme baktı, kendi küçüklüğüne bakıyordu. Bu resmi tamamen unutmuştu, hafızasında bir yerde yirmi yıl boyunca kilitli kalmıştı.

Duygularını içine attı ve merdivenlerden çıkmaya devam etti. Hemen altındaki eski merdiven gürültüyle çatırdadı, bazı basamaklarında çatladığını fark etti. Yıllar boyunca üstlerinden geçen adımlar yüzünden yıpranmışlardı. Kırmızı, bantlı ayakkabılarıyla bir aşağı bir yukarı çıktığı anılar gözünde canlandı.

Yukarıdaki uzun koridor boyunca uzanan koyu meşe kapılar ve şimdi tahtayla kapatılmış olan en dipteki tavandan yere cam lambanın ışığıyla aydınlanmıştı. Eski yatak odası sağdaki son kapıydı, banyonun tam karşısındaki. Bu odalara bakma düşüncesine bile katlanamadı. Yatak odasında çok fazla anı vardı, şu an açığa çıkmak için çok fazla. Ve yıllar boyunca orayı mesken bellemiş tüyler ürperten yaratıklarla karşılaşmak pek de hayalindeki şey değildi.

Bunun yerine Emily koridor boyunca devam etti, küçükken defalarca ayağını çarptığı sandığın yanından geçerek ebeveyn odasına girdi.

Yatağın ne kadar tozlu olduğu ve seneler içerisinde güveler tarafından nasıl yenilerek delik deşik edildiği lambanın ışığında görülebiliyordu. Anne babasının paylaştığı o güzel, dört direkli yatağın hafızasındaki görüntüsü gerçekte karşılaştığında parçalanmıştı. Yirmi yıl boyunca terk edilmiş kalması odayı perişan etmişti. Perdeler pis ve buruş buruş olmuştu, tahtalarla kapatılan pencerelerin yanında oraya ait değillermiş gibi sarkıyorlardı. Duvardaki aplikler kalın bir toz katmanı ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı, sanki birkaç nesil örümcek burayı ev bellemişlerdi. Toz tabakası her şeyin üzerine çökmüştü, pencerenin hemen yanındaki makyaj masası, seneler önce annesinin lavanta kokulu kremleri yüzüne sürerken kullandığı ayna ve tabure de bunlara dahildi.

Emily yıllar boyunca bir yerlere gömdüğü bütün anılarını görebiliyordu. Gözyaşlarına mani olamadı. Son birkaç gündür hissettiği bütün duygular bir araya gelmiş ve aniden özlem duygusu bir şok olarak kendini hissettirmişti. Babasını düşünmek bütün bunları daha da güçlü hale getiriyordu.

Dışarıdaki kar fırtınasının yarattığı ses yükseldi. Emily lambayı yere koydu ve bu yüzden bir miktar toz kalkmıştı, yatağın içine girmek için hazırlanıyordu. Ateşin yarattığı ısı buraya kadar çıkamamıştı ve odadaki soğuk kıyafetlerini çıkarırken adeta ısıırıyordu. Bavulunun içinde ipek geceliği vardı ama burada pek bir faydasını göremeyecekti; uzun paçalı donlar ve kalın yatak çorapları daha iyi olabilirdi.

Emily kırmızı ve altın işlemeli yatak örtüsünü çekti ve yatağın içine girdi. Bir süreliğine gözlerini tavana dikti, son birkaç günde yaşananları düşünüyordu. Yalnızlık, soğuk ve çaresizlik içinde lambanın alevini söndürerek kendini karanlığa atmış ve ağlayarak uyumuştı.

Dördüncü Bölüm

Emily ertesi sabah uyandığında kafası karışmıştı. Tahtalarla kapatılmış pencereden o kadar az ışık geliyordu ki nerede olduğunu anlamak biraz zamanını aldı. Gözleri yavaşça loş ışığa alıştı, oda belirginleşti ve nerede olduğunu hatırladı: Sunset Limanı. Babasının evi.

İşsiz, evsiz ve tamamen yalnız olduğunu hatırlamadan önce biraz zaman geçti.

Yorgun vücudunu yataktan dışarı sürükledi. Sabah havası soğuktu. Tozlu tuvalet aynasındaki görüntüsünü görünce panikledi; dün gece döktüğü yaşlar yüzünden suratı şişmiş, cildi solmuş ve çekilmişti. Bir anda aklına bir önceki gün pek fazla bir şey yiyemediği gelmişti. Ağzından giren tek şey dün gece Daniel'in ateşte demlediği çay olmuştu.

Aklında dün gece yaşananlar tekrar canlandığı sırada kirli aynanın önünde tereddüt içerisinde kendine bakıyordu; ateşin ısı, Daniel ile birlikte şöminenin önünde oturuları ve Daniel'in onun ev bakımı yetersizlikleriyle dalga geçişi. Kapıyı ona ilk kez açtığı anda saçlarındaki kar taneleri ve geldiği gibi hızlıca kar fırtınasının içine, karanlığın içine kayboluşu.

Guruldayan karnı onu düşüncelerinden aldığı gibi şimdiki zamana getirdi. Hızlı bir şekilde giyindi. Üstündeki buruşuk gömlek bu soğuk hava için fazla inceydi, bu yüzden yatağın üzerindeki tozlu battaniyeyi omuzlarına aldı. Yatak odasından çıktığı gibi çıplak ayaklarıyla merdivenlerden aşağıya indi.

Alt kat tümüyle sessizdi. Ön kapıdaki buz tutmuş pencereden dışarı baktı. Fırtına durmuş olmasına rağmen dışarıda bir metrelik kar yığını oluşmuş olması onu şaşırttı. Sanki bütün dünya yumuşak, sonsuz bir beyazlıkla örtülmüştü. Hayatında hiç bu kadar kar görmemişti.

Emily'nin gözüne karın üzerinde hoplayan bir kuşun yarattığı izler takıldı, bunun dışında kar hiç bozulmadan duruyordu. Huzurlu ama aynı zamanda ıssız görünüyor, Emily'ye yalnızlığını hatırlatıyordu.

Dışarı çıkmanın imkansız olduğunu anlayan Emily evin içini keşfetmeye karar verdi, elle tutulabilir bir şey var mı buna bakacaktı. Dün gece evin içi çok karanlıktı, etrafa bakma fırsatı bulamamıştı ama şimdi, gün ışığı bu işi kolaylaştırıyordu. İlk olarak mutfığa gitti, guruldayan karnı oraya iç güdüsel olarak yönlendirmişti.

Durum, dün gece fark edebildiğinden daha ciddiydi. Babasının arka bahçe satışlarından birinden aldığı, 1950'lerden kalma, krem rengi, orijinal Prestcold buz dolabı çalışmıyordu. Annesi için bir başka sıkıntı kaynağı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı, babasının bu eski evi doldurduğu çöplerden biri daha mıydı? Emily bir çocukken babasının koleksiyonunu sıkıcı buluyordu ama şimdi bu anılar onun için birer hazine olmuştu ve olabildiğince sıkı şekilde onlara tutunmaya çalışıyordu.

Dolabın içinde berbat bir kokudan başka bir şey bulamadı. Dolapların içinde ne olduğuna bakmadan önce buzdolabının kapısını kapadı ve kilitledi. Eski bir konserve mısır buldu, etiketi anlaşılamayacak kadar ağarmıştı, ve bir de bir şişe malt sirke. Bunlardan bir çeşit yemek yapabileceğini düşündü ama henüz bu kadar çaresiz olmadığına karar verdi. Öyle olsaydı bile konserve açıcı o kadar paslanmıştı ki açılmıyordu, istese bile konservenin içindeki mısıra ulaşmanın bir yolu yoktu.

Daha sonra kilere girdi, çamaşır ve kurutma makineleri burada bulunuyordu. Bu oda karanlıktı, küçük pencere evin diğer pencerelerinde olduğu gibi kerestelerle kapatılmıştı. Emily makinaların tuşlarına bastı ama çalışmadıklarına şaşırmadı. İçinde bulunduğu duruma giderek daha fazla sinirlenen Emily harekete geçmeye karar verdi. Büfenin üstüne tırmandı ve pencereye takılı olan kontrplak panoyu sökmeye çalıştı. Sandığından daha zordu ama Emily kararlıydı. Kollarındaki bütün güçle çekti ve çekti. Sonunda, pano çatırdamaya başlamıştı. Emily son bir kez abandı ve pano bir bütün halde yerinden çıktı. O kadar kuvvetli çekmişti ki büfenin üzerinden arkaya doğru düştü, bu sırada ağır kontrplak panoyu elinden kaçırdı ve pano cama doğru savruldu. Emily yere düştüğü gibi orada kaldı, bir anlığına nefesi kesilmişti. Tam düştüğü sırada camın kırıldığını duydu.

Buz gibi hava kilere doluyordu. Emily inledi ve zedelenmiş vücudunu kırıklar için kontrol etmeden önce kendini topladı ve oturmak üzere doğruldu. İçeriye sadece zayıf bir ışık geçmesine izin veren pencereye doğru baktığı sırada ağrıyan sırtını ovmaya çalıştı. Bir sorunu çözmeye çalışırken o şeyi kendisi için daha da kötü hale soktuğunu fark etmek onu yıldırması.

Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Büfenin üzerine düşen pano parçasını oradan kaldırdı. Cam parçaları yere düşmüş ve parçalanmıştı. Emily panoyu inceledi, üzerindeki çiviler tamamen bükülmüştü. Bir çekiç bulmayı başarsa bile ki bundan kuvvetle şüphe ediyordu, çiviler fazlasıyla bükülmüştü. Panoyu sökmeye çalışırken pencere çerçevesini çatlattığını gördü. Bu şeyin bütünüyle değişmesi gerekiyordu.

Emily içeride duramayacak kadar üşümüştü. Kırılan pencerenin ardında, aynı sonsuz kar beyazlığıyla karşılaşmıştı. Battaniyesini yerden kaldırdı ve tekrar omuzlarına aldı, ardından kilerden çıkarak oturma odasına doğru yöneldi. En azından burada ateş yakabilir ve biraz ısınabilirdi.

Oturma odasında yanık tahtanın rahatlatıcı kokusu hala hissediliyordu. Emily şöminenin yanına çömeldi ve çıra ve odunları piramit olacak şekilde dizmeye başladı. Bu sefer klapeyi açmayı hatırlamıştı, yaktığı ateş büyürken o da rahatlıyordu.

Dizlerinin üstüne oturdu ve üşümüş ellerini ısıtmaya başladı. O sırada dün Daniel'in çay demlediği çömleğin şöminenin yanında durduğunu fark etti. Hiç bir şeyi toparlamamıştı, çay demledikleri çömlek ve fincanlar dün gece bıraktıkları yerde duruyordu. Aklında dün gece paylaştıkları çay ve eski ev hakkındaki sohbetleri geliverdi. Karnı guruldadı, ona açlığını hatırlatıyordu. En azından birazcık bastırsın diye tıpkı dün Daniel'in ona gösterdiği gibi çay demlemeye çalıştı.

Tam çay demlediği çömleği ateşin üzerine koymuştu ki telefonunun evin içinde bir yerde çaldığını duydu. Tanıdık bir ses olmasına rağmen koridorlarda yankılanan bu ses onu bir anda dikkatini çekti. Telefonun çekmediğini fark ettiği zaman onu bir köşeye bırakmıştı, telefonun çalması bir sürpriz gibiydi.

Emily ayağa kalktı, çayı bırakmış telefonun sesini takip ediyordu. Onu koridordaki büfenin dolabın üzerinde buldu. Tanımadığı bir numara arıyordu, biraz da şaşkın bir şekilde telefonu açtı.

"Oh, hmm, merhaba," dedi hattın öbür ucundaki yaşlı adam sesi. "West Sokağı 15 numaradaki hanımefendi siz misiniz?" Hat kötüydü ve adamın yumuşak ve tereddütlü sesi neredeyse hiç anlaşılmıyordu.

Kaşlarını çattı, telefon Emily'yi şaşırtmıştı "Evet. Siz kimsiniz?"

"Benim adım Eric. Ben, 111, bütün bu çevredeki evlere gaz getiren benim. O eski evde kaldığınızı duydum, düşündüm ki size gaz getirebilirim. Yani, tabi isterseniz demek istedim.

Emily buna inanmakta güçlük çekiyordu. Haberler bu küçük toplulukta kesinlikle hızla yayılıyordu. Ama bir dakika; Eric onun telefon numarasını nereden almıştı? Ardından, Daniel'in dün telefonuna baktığını hatırladı, Emily ona her yerde çekmediğini söylemişti. Numarayı görmüş ve Eric'e vermek üzere aklında tutmuş olmalıydı

"Evet, bu harika olur," diye yanıtladı. "Ne zaman gelebilirsiniz?"

Tedirginlik ve hatta neredeyse utanmış bir sesle "Peki," diye cevapladı adam. "Ben aslında şu an oraya doğru geliyorum."

"Öyle mi?" Emily kekeleydi, şansına inanamıyordu. Hızlı bir şekilde telefonundaki saati kontrol etti. Saat sekiz bile olmamıştı. Eric ya işlere erkenden başlıyordu ya da Emily için özel bir tur düzenliyordu. Dün gece onu bırakan adam onun adına gaz firmasıyla iletişime geçmiş olabileceğini düşündü. Ya o adamdı ya da... Daniel?

Emily bu düşünceleri aklından çıkardı ve dikkatini telefon konuşmasına çevirdi. "Buraya gelebilecek misin?" diye sordu. "Baya kar var."

"Merak etme," dedi Eric. "Kamyon karla başa çıkabilir. Sadece boruya ulaşan kanalın açık olduğundan emin ol."

Emily evde nerede kürek gördüğünü hatırlamaya çalıştı. “Tamam, elimden geleni yaparım.” Teşekkür ederim.”

Hat kapandığı an Emily işe koyuldu. Tekrar mutfığa doğru koştu, dolapları teker teker kontrol etti. İhtiyacı olan şeye yaklaşan tek bir şey bile bulamadı, o da önce kilerdeki dolapları daha sonra da alet odasındakileri denedi. Sonunda arka kapıya yaslanmış halde bir kürek buldu. Emily hayatı boyunca bir kürek bulduğuna bu kadar heyecanlanacağını düşünmemişti, sanki hayatı buna bağlıymış gibi küreği yakaladı. O kadar heyecanlanmıştı ki ayakkabılarını giymeyi unuttu. Eli arka kapı kulpunun tam üzerindeydi ki orada bıraktığı çantasından koşu ayakkabılarının kendini gösterdiğini gördü. Hızlıca ayakkabıları ayağına geçirdi ve kapıyı açtı, elinde o çok değerli küreği tutuyordu.

Kar fırtınasının büyüklüğü ve kuvveti anında gözlerinin önünde serilmişti. Camdan dışarıyı izlemek bir şeydi ama bir metrelik karın buzdan bir duvar gibi önünde durması başka bir şeydi.

Emily hiç zaman kaybetmedi. Elindeki küreği kardan duvara daldırdı ve evden dışarıya bir patika açmaya başladı. Zor olacak gibiydi; birkaç dakika içerisinde sırtından akan terleri, kollarının ağrıdığını hissedebiliyordu. İş bitirdiğinde elinde nasırlar oluşacağına ve su toplayacağına emindi.

Bir metre ilerledikten sonra tempo oturmuştu. Bu kar küreme işi için harcanan gücün rahatlatıcı bir yanı vardı. Hatta, işin verdiği fiziksel rahatsızlık bile eforun karşılığını aldığını gördükçe azalıyordu. New York’tayken en sevdiği egzersiz şekli koşu bandında koşmaktı ama bu, hayatı boyunca yaptığı en yoğun fiziksel çalışma olmuştu.

Emily evin arkasındaki arazide üç metrelik bir yol açabilmeyi becermişti.

Ama boru çıkışının en az on metre ileride olduğunu görünce çaresizliğe büründü, oysa ki o çoktan tükenmişti.

Umutsuzluğa düşmemeye çalışıyordu, nefeslenmek için biraz ara vermeye karar verdi. Bu sırada bahçenin uzak tarafında, kışın yapraklarını dökmeyen ağaçların dibinde bakıcının evini gördü. Bacadan bir miktar duman çıkıyor, pencerelerden de içerideki sıcak ışık görülebiliyordu. Emily, Daniel’i içeride, sıcak çayıyla müthiş bir sıcaklık ve keyif içinde hayal etmekten kendini alamadı. Daniel ona yardım edebilirdi, buna şüphesi yoktu ama o kendini kanıtlamak istiyordu. Dün akşam onunla acımasızca dalga geçiyordu, ayrıca yüksek ihtimalle Eric’i arayan da oydu. Daniel onu zor durumdaki dul bir kadın olarak algılamış olmalıydı ve Emily onu haklı çıkarmak ve bu tatmini yaşatmak istemiyordu.

Ama midesi hala şikayetçiydi ve yorulmuştu. Devam etmek için fazla yorulmuştu. Emily, yarattığı nehrin üzerinde duruyordu, yapılmayı bekleyen iş onu bir anda bunaltmıştı; yardım istemek içinse fazlasıyla gururlu, yapılması gereken şey içinse fazla zayıftı. Hayal kırıklığı göz yaşlarına dönüşene kadar içinde büyüdü. Göz yaşı dökmek onu daha da kızdırıyordu, işe yaramaz olduğu için kızırıyordu. Hayal kırıklığına uğramış haliyle kendini azarlıyordu, huysuz ve inatçı bir çocuk gibi karlar erir erimez eve dönmeye karar verdi.

Küreği bir kenara attı ve eve doğru sert adımlar atmaya başladı, ayakkabıları kara batıyordu. Ayakkabılarını kapının yanına fırlattığı gibi ateşin yanına, ısınmaya gitti.

Kendini tozlu kanepenin üstüne bıraktı ve telefonunu eline aldı, Amy’yi aramak ve ona şu çok beklenen haberleri vermek için hazırlanıyordu; ilk ve tek kendine yeterlilik girişiminde başarısız olmuştu. Ama telefonun pili bitmişti. Çılgılığı bastı ve işe yaramaz telefonu kanepenin üstüne attı, ardından kendini de bıraktı, tamamen yenik düşmüştü.

Emily ağlarken dışarıdan kazıma sesleri duydu. Doğrudu, gözlerini sildi ve pencereye koşup dışarıya baktı. Daniel oradaydı, Emily’nin bıraktığı küreği eline almış, beceremeyip yarım bıraktığı işe devam ediyordu. Karı nasıl bu kadar hızlı şekilde küredğine inanamıyordu, bu işe ne kadar da uygundu, sanki bu araziye bakmak için doğmuştu. Hayranlığı kısa sürdü. Daniel’a minnet duymak veya gaz borusuna kadar yol açtığını gördüğüne sevinmek yerine ona kızmıştı; kendi kendisine duyması gereken acizlik duygusunu ona yöneltiyordu.

Emily, ne yaptığını düşünmeksizin su içindeki ayakkabılarını kaptığı gibi ayağına geçirdi. Düşünceler aklında uçuşuyordu; onu dinlemeyen, onu ‘kurtarmaya’ çalışan bütün eski erkek

arkadaşlarının anıları gelip gidiyordu. Sadece Ben değil; ondan önce aşırı korumacı tavırlarıyla onu boğan Adrian ve ondan önce de Emily'ye kırılgan bir süs gibi davranan Mark. Her biri geçmişini öğrendikten sonra ona korunmaya ihtiyacı olan bir şey gibi davranmıştı, babasının kayboluşu buzdağının sadece görünen kısmıydı. Onun bu hale gelmesinin en büyük sebebi geçmişindeki bu adamlardı ve artık bunu daha fazla katlanmayacaktı.

Hızla dışarıya çıktı.

"Hey!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Daniel sadece kısa bir süre durakladı. Ona omzunun üzerinden bile bakmadı, sadece küremeye devam etti, ardından "Yol açıyorum."

"Bunu görebiliyorum," dedi Emily. "Benim demek istediğim neden yaptığın, üstelik yardımına ihtiyacım olmadığını söylediğimde bile?"

"Çünkü öbür türlü donarsın," diye yanıtladı Daniel, basit bir şekilde, hala ona bakmıyordu. "Biraz önce suyu da açtım, o da donardı."

"Yani?" Emily tersledi. "Donsam sana ne?" Bu benim hayatım. İstersem donarım."

Daniel Emily ile iletişim kurmak için acele etmiyordu, onun başlatmaya çalıştığı bu tartışmaya katkıda bulunmaya da niyeti yoktu. Sanki Emily orada değilmiş gibi sistemli ve sakin bir şekilde küremeye devam etti.

Daniel yanıtladı. "Arkama yaslanıp ölmene izin vermeye hazır değilim,"

Emily kollarını bağladı. "Bu sence de biraz dramatik değil mi? Biraz üşümekle ölmek arasında büyük bir fark var."

Sonunda Daniel küreği karın üstüne sertçe dayadı ve doğruldu. Göz göze geldiler ama Daniel'in ifadesi okunamıyordu. "Bu kar o kadar yüksek ki egzoz borusunu kapatıyor. Kazanı çalıştırabilsen bile bütün duman evin içine dolar. Yaklaşık yirmi dakika içerisinde karbon zehirlenmesinden ölersün." O kadar net bir şekilde söyledi ki Emily şaşırıldı. "Ölmek istiyorsan, bunu boş zamanında yapabilirsin. Ama benim gözetimimde olamaz." Ardından küreği yere attı ve kendi kaldığı eve doğru gitmeye başladı.

Emily orada duruyor onun gidişini izliyordu, kızgınlığı eriyip gitmiş yerini utanç duygusuna bırakmıştı. Daniel ile böyle konuştuğu için berbat hissediyordu. O sadece yardım etmeye çalışıyordu, Emily ise şımarık bir çocuk gibi reddediyordu.

Ona koşup özür dilemek istedi ama tam bu sırada kamyon sokağın başında belirdi. Emily kalbinin hızla attığını hissetti, sadece yakıt kamyonunun geldiği için bu kadar sevindiğine şaşırıyordu. Maine'deki bu evde olmak New York'taki evinde olmaktan tamamen farklıydı.

Emily, Eric'in kamyonundan inişini izledi, bu kadar yaşlı biri için fazla çevikti. Petrol lekeli tulumuyla bir çizgi film karakterini andırıyordu. Nazik bir yüzü vardı ama hava şartlarından nasibini almıştı.

"Merhaba," dedi, tıpkı telefondaki emin olamayan tonuyla.

"Ben Emily," dedi Emily, sıkması için elini uzatmıştı. "Ben burada olmanıza gerçekten sevindim."

Eric sadece başını salladı ve doğruca işe koyuldu. Pek konuşkan biri olmadığı anlaşıyordu ve Emily orada durmuş rahatsız bir şekilde Eric'in çalışmasını izliyordu. Eric'in gözleri sanki orada olmasından duyduğu şaşkınlığı anlatırcasına arada bir Emily'ye bakıyor, Emily de bunu her fark ettiğinde zayıf bir gülümseme ile karşılık veriyordu.

Her şeyi ayarladıktan sonra "Bana kazanı gösterebilir misin?" dedi.

Emily bodrum katını düşündü, oradaki büyük makinalardan nasıl nefret ettiğini ve yıllarca oraya ağ örmüş örümcekleri düşündü.

"Evet, bu yönden," diye yanıtladı ince bir sesle.

Eric el fenerini çıkardı ve birlikte o korkutucu bodrum katına indiler. Tıpkı Daniel gibi Eric'in de elleri mekanik konularda yetenekli görünüyordu. Birkaç saniye içerisinde kazan çalışmaya başladı. Emily kendini tutamadı ve yaşlı adamın boynuna sarıldı.

"Çalışıyor! Buna inanamıyorum!"

Eric ona dokunulduğu için kasılmıştı. "Şey, bunun gibi eski bir evle uğraşmaman gerekir," diye yanıtladı Eric.

Emily kollarını gevşetti. Bir başka kişinin ona durmasını, vazgeçmesini ve yeterince iyi olmadığını söylemesini pek umursamıyordu. Artık evin ısıtma ve su sistemleri çalışıyordu, bu da New York'a bir başarısız olarak dönmesi gerekmediği anlamına geliyordu.

"Buyurun," dedi Emily, elinde çantası vardı. "Size borcum nedir?"

Eric sadece başını salladı. "Hepsi karşılandı," diye cevap verdi.

"Kim tarafından?" diye merak etti Emily.

"İşte, sadece biri," Eric kaçak bir cevap vermişti. Kendini olağan dışı bir durumda bulduğu için rahatsız olduğu belli oluyordu. Ona buraya gelmesi ve yakıt doldurması için kim para ödemişse aynı zamanda bir şey söylememesini de söylemişti ve bu durum onu geriyordu.

Emily "Peki" dedi. "Öyle diyorsan öyledir."

Manen bunu kimin yaptığını bulmak ve geri ödemek üzerine karar aldı.

Eric sadece bir defalığına keskin bir şekilde başını salladı ve bodrumdan çıkmak üzere yöneldi. Emily hemen peşinden gitti, bodrumda yalnız başına kalmak istemiyordu. Merdivenlerden yukarı çıktığı sırada adımlarını mutluluk ve heyecan içinde attığını, yenilenmiş bir enerji olduğunu fark etti.

Eric'e kapıya kadar eşlik etti.

Elinden geldiği kadar anlamlı şekilde "Teşekkür ederim, gerçekten," dedi.

Eric hiçbir şey söylemedi, sadece görüşürüz dercesine bir bakış attı ve ardından dışarıya, eşyalarını toplayamaya yöneldi.

Emily kapıyı kapattı. Mutluydu, hızla üst kata çıktı ve yatak odasındaki radyatöre dokundu. Sıcaklık borulardan doğru yayılmaya başlamıştı. O kadar mutluydu ki evin içinde yankılanan genleşme seslerine aldırmıyordu.

*

Gün ilerledikçe ev ısınıyor ve Emily mest oluyordu. New York'tan ayrıldığından beri ne kadar rahatsız olduğunu şimdiye kadar anlayamamıştı ve Daniel'a yaptıklarının kısmen bundan dolayı olduğunu umuyordu.

Emily'nin artık o tozlu battaniyeye ihtiyacı yoktu; kilerdeki cam parçalarını temizlemeye başlamadan önce buradaki kırık pencerenin önüne perde gibi astı. Islak kıyafetlerini kaloriferlerin üzerine astı, oturma odasındaki kilimi silkti ve kitapları güzelce dizmeden önce rafların tozunu aldı. Oda şimdiden göze daha sıcak geliyordu, hafızasındaki haline daha çok benziyordu. O eski, defalarca okunmuş Alice: Aynanın İçinden kitabını aldı ve şömine taşına oturup okumaya başladı. Ama konsantre olamıyordu. Akli sürekli Daniel'a gidiyordu. Ona böyle davrandığı için utanç duyuyordu. O umursamıyormuş gibi görünse de küreği yere fırlatıp hızla eve gidişi Emily'nin sözlerinin onu kızdırdığını kanıtlıyordu.

Suçluluk duygusu adeta içini kemiriyordu ve daha fazla dayanamadı. Kitabı bıraktı, artık sıcacık olmuş spor ayakkabılarını giydi ve evden çıkarak Daniel'ın kaldığı müstemilata yöneldi.

Kapıyı çaldı ve içeriden gelen sesleri dinlemek üzere bekledi. Kapı açıldı. Daniel karşısında duruyordu, arkasında ev sıcacık bir ateşin ışığıyla aydınlanmıştı. İçeriden gelen harika koku Emily'ye hala aç olduğunu hatırlatıyordu. Ağzının suyu akmaya başladı.

"N'aber?" Her zamanki ölçülü ses tonuyla sormuştu.

Emily içeriye göz atmaktan kendini alamadı, buradan içeride yanan ateş, verniklenmiş ahşap döşemeler, sıkı sıkı doldurulmuş raflar ve piyanoya dayanan bir gitar. Daniel'ın evinde neler olduğunu bilememişti ama işte burada, önünde duruyordu. Onun olduğu sandığı kişi ve evi arasındaki aykırılık Emily'yi şaşırtmıştı.

"Ben..." kekeliyordu. "Ben sadece..." sesi uzaklara gitmişti.

"Çorba istemek için mi buradasın?" Daniel önerircesine sormuştu.

Emily'nin dikkati yerine geldi. "Hayır. Bunu nereden çıkardın?"

Daniel Emily'ye sitem dolu ama eğlenircesine bir bakış attı. "Çünkü acıkmış görünüyorsun."

"Şey, hayır," kaba bir cevap vermişti Emily. Bir kez daha her ne kadar haklı olursa olsun Daniel'in onun zayıf ve kendine bakmaktan aciz olduğu ön yargısı onu kızdırmıştı. Ona aptal bir çocukmuş gibi davranılmasından, böyle hissetmekten nefret ediyordu. "Ben aslında buraya elektriği sormaya geldim," dedi. Bu sadece kısmen yalandı: bir noktada elektriğe ihtiyacı vardı.

Emin olmamakla birlikte Daniel'in gözlerinde hayal kırıklığı gördüğünü düşündü.

"Bunu senin için yarın tamir edebilirim," dedi ondan kurtulmak isteyen bir tonla. Sanki kapıdan

Emily bir anda garip hissetmeye ve onu kızdıracak bir şey söylediği için endişelenmeye başlamıştı. "Baksana, neden çay içmeye gelmiyorsun?" dedi tereddüt içinde. "Kar kürediğin ve yakıt için yardım ettiğin için bir teşekkür olarak. Ve daha öncesi için özür olarak." Umutla gülümsedi.

Ama Daniel fikrini değiştirmiş gibi görünmüyordu. Kollarını bağladı ve kaşlarından birini kaldırdı. "Senin evinde takılmak istememi mi bekliyorsun? Ne yani, evin daha büyük olduğu için herkes orada mı olmak ister yani?"

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.